

MAGYAR BARÁT.

A CIMKÉPHEZ. — Kollár Kázmér, O. F. M.: GYÁSZ ES ORÓM. — Dr. Schrotty Sebestyén: AZ ISTENKÁROMLÁS A MAGYAR BÜNTETŐTÖRVÉNYKÖNYVBEN. — Szalay Emil, O. F. M.: MAGDALAI MÁRIA. — Teschler Béla: MÁRIA SZENVED GYERMEKEITŐL. — P. Szedő Dénes, O. F. M.: KRISZTUS SZÓL A KERESZTEN (vers). — Dr. Kőszeghy Mihály: VIRAGSZÁLAK SZENT FERENC ES TÁRSAINAK ÉLETÉBŐL. — Dr. Vőö-né, Pécs Mária: BOLDOG MARGIT PELDAKÉPE MA. — Schrotty Pál, O. F. M.: A KIS JOSEM SZEME. Konstantinápolyi mozaik. (Szemelvény). — Roznik Rajnér, O. F. M.: KRISZTUS KÖZELÉBEN. — FERENCES VERSELOK: KÉT KAPISZTRÁN-HIMNUSZ. ford.: P. Szedő Dénes, O. F. M. — Unghváry Sándor: SZENT FERENC ES A TÁJKÉP. — Gyéressy Ágoston, O. S. P.: EMMAUSZ FELE... — Réthy Apollinár, O. F. M.: BETEGSÉGÜNKBEN ORVOSSÁGUNK. — Dr. Monostory Elek: BESZÉDES KÉPEK. — Mária István Lukács, O. F. M.: AHOL A MAGYAR BARÁT KÉSZÜL. Bepillantás a Kapisztrán-nyomda életébe. — FERENCES SZEMMEL — LELKI POSTA. — P. Hajnal Ágoston, O. F. M.: LEVÉL EGY VII-es GIMNAZISTA BARÁTOMHOZ. — GALAMBŐC. — RENDI FLET.

«MAGYAR BARÁT»

előfizetési ára egész évre 3:60 P., félévre 1:80 P., egyes szám ára 30 fillér.

Csekkszám: 51.581.

A kéziratokat minden hó 1-ig küldjük a szerkesztőségbe.

Kéziratokat nem őrziünk meg s csak portó mellékelése esetében küldünk vissza.

Levelekre csak válaszbélyeg ellenében válaszolunk.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Gyöngyös, Ferencsek.

Postafiók 103.

Telefon: 179.

(Meghívás útján kérjük a szerkesztőt.)

- A MAGYAR BARÁT** védőszentje Kapisztrán Szent János, a törökverő Hunyady János barátja, a nándorfehérvári győzelem lelki vezére!
- A MAGYAR BARÁT** Kapisztrán hitével s lelkesedésével áll a mai magyar életbe is! Pusztuljon a pogányság s éljen Jézus! Vesszen a magyar lélekből a hitetlenség, a közöny, a bűn, főként a káromkodás, s lépjen helyébe Krisztus- király! Jézus nevét dicsérje a magyar ajak, Jézusért dobogjon a magyar szív, Jézus ügyéért harcoljon a magyar kar!
- A MAGYAR BARÁTOK** eszményi alakjai közé állította Isten az olasz származású Kapisztránt. Hivatása a magyar történelem dicsőségévé avatta, s a magyar szentek koszorújába fűzte.
- A MAGYAR BARÁT** oltárra emelt mintája és pártfogója így lett az olasz Kapisztrán Szent János!

A Rend történetét, belső életét, jellegzetes vonásait nagyszerű összefoglalásban adja ez a füzet. Rövidségében is köteteket pótol. Minden III. rendinek, ferenceseket tisztelőnek, barátoknak készülő ifjúknak föltétlen meg kell szereznie. Kétszínű nyomás, 26 Márton diszitörzsjel ellenére is ára csak negyven (40) fillér.

ERDEKEL A FERENCREND ?

A Ferencrend lelkipásztorkodással, az ifjúság nevelésével, bel- és külföldi misszióval foglalkozik. Aki a Ferencrend kötelekében papként akar Istennek szolgálni, érettségi, ill. a VIII. gimnáziumnak félévi bizonyítványával jelentkezék: Főt. Ferencs Tartományfőnökség, Bp. II., Margit-körút 23. cím alatt. Felvételnél e l ő n y b e n részesülnek azok, akik legkésőbb május 31-ig jelentkeznek.

+MAGYAR+BARÁT+ •FERENCES KÖZLÖNY•

XXII. évfolyam. 3. szám. 1942. március 15.
Megjelenik minden hó 15-én.

Felelős kiadó és szerkesztő:
P. dr. Dám Ince, O. F. M.

Gyász és öröm...

P. Kollár Kázmér, O. F. M.

Az egyházi év egyik napjának szer-
tartásaiban sem találunk annyi ellen-
tétet, mint a nagypéntekében. Gyász,
fekete ruhák, sárga gyertyák, ha-
rangzó helyett kattogó kerepelés,
gyászszolozsmák tompa morajlása.
Passió, panaszos énekek, a minden
éksességüktől megfosztott oltárokon
csak a Megfeszített alakja áll kitárt
karokkal. Ennyi gyász között: mégis
diadalének zendül fel a Szent Ke-
resztről. Gyász és öröm egyben. Szin-
te élénk mered a kérdés: mi ez, hát
az Egyház is sirva vigad?

Gyászolunk. A nagypéntek gyá-
szában a keresztfeszített Fájdalmas
Férfi áll. A fájdalommal elborított
Istenember. Megkezdte szenvedését
nagyestűrtök éjjel az Olajfák he-
gyén, folytatta Annásnál, Kaifásnál,
megjárta Heródest, Pilátust. Tanít-
ványai magára hagyták. Judás elad-
ta. Péter megtagadta, a szolga arcul-
tította, a poroszlók ronggyá verték,
tövissel koronázták, kigúnyolták, a
nép a gonosztevőnél is alábbbecsülte.
Heródes kigúnyolta. Pilátus egyéni
érdekeiért odalökte ellenségeinek s a
kereszten két gonosztevő között függ-
ve, háromórai haláltusa után, utolsó
esépp veret is kiadta, s meghalt...

Gyászra készítet itt a Prófeta szava:
*Az én népem bűneikért vertem meg
őt.*

Ezért a gyász, ezért a panaszos
ének: ezért a gyászruháknak, sárga gyer-
tyák, némaság. A gyászszolozsmák
minden szava maga a mardosó lelki-
ismeret: *O te mindnyaján, kik jartok-
léltek az uton, jőztek ide és lassan-
tok: Van-e oly járdalom, mint az én
járdalmam, mert lecsúsztelet engem,
amint megmondotta az Úr, szor-
vám haragjának napján.* (Jer. 1, 12.)
A Passió eszünkbe juttatja, hogy
mily sokszor megismételtük mi is azt,
amit másokban oly gyakran eltel-
tünk. Az Improperniák panaszos ene-

ke: „Én nemzetem... te ellened mit
vétettem? Felelj meg immár énne-
kem!... Egyiptomból kimentedben,
nyilást tettem a tengerben, Te mel-
lémet megnyitottad, piros vérem ki-
ontottad. Ellenséged én megvertem,
a Fáraót elvesztetted; Te ostorral
testem verted, talpig vérbe elkever-
ted... Én Kánaán dús földére be-
vittelek, nagy bőségre; Te Golgota
zord hegyére vittél engem szenvedés-
re”. — Nagyon érezzük azt is, hogy
ezek a panaszok nemcsak a zsidó

Feláldoztatott, mert őmaga akarta.

neknek szólnak, hanem nekünk is.
Az oltárok megfosztva állnak, hiszen
a Krisztust jelképezik, akire ráillik
ma a profeta szava: *Nem volt sem
szépsége, sem ékessége, hogy meg-
nézzük rajta, megretett volt, leg-
utolsó az emberek között... Arca
muntegu megretett és elrejtett volt,
azért nem is becsültük őt. Valóban
a mi bűneinket ő hordozta, s a
mi járdalmunkat ő viselte;... a mi
gonoszságunkért sebesített meg, a
mi bűneinkért törtetett össze; a mi
bűnösségünkért van rajta a fenyíték,*

*s az ő két foltjai által gyógyultunk
meg... Az Úr őreá helyezte mind-
nyájunk gonoszságát. Feláldoztatott,
mert őmaga akarta... (Iz. 53, 2—7.)
És mindezek mellett ott mered még
élénk a kérdés: Mit cselekedjem ne-
ked, Efraim, mit cselekedjem veled,
Juda? (Oz. 6, 4.)*

Mégis diadalének zeng: *Kereszted
előtt hódolunk, Uram, és magasztal-
juk dicsőséges feltámadásodat, mert
a kereszt miatt jött az egész világra
az öröm.*

Mi lett volna, ha Krisztus azon az
örvénylő mélységen, amelyet a bűn
vájt Isten és ember közé, nem veti
hidként keresztül az ő vérvél ázta-
tott keresztfáját, hogy Istentől a ki-
engesztelést meg hozza s a hozzá való
közeledésünket biztosítsa?

Nos, itt míg gyászoljuk bűnössé-
günket, addig tényleg diadaléneket
kell zengenünk erről a szenvedésről.
Nem következetlenség az Egyháztól,
hogy ily dicsőhimnuszt zeng gyászá-
nak közepette is:

„Hű keresztfá minden fánál —
Százézerszer nemesebb — Virág,
lomb, fa drága termés — Erdőn nem
nő becsesebb. — Edes Ag te, edes
szeg te: — De a terhed edesebb”.
(*Crua fidelis*... Németh I. ford.) —

„Rajtad tündöklök, drága fa. — Ki-
rályi vérnek bibora. — Ő, választott,
jeles faág. — Ki szent testét karoltad
át. — Világ bűnének zálogát — Ő,
boldog ág, te hordozad. — Az ellen-
ség gonosz fejét — Megváltónk raj-
tad zúta szét. — Údvözlégy, kereszt,
szent remény. — A szenvedés ez ün-
nepén”. (Vexilla Regis. Sik S. ford.)

A nagypéntek szükségszerű elő-
menye a húsvétnek. Küzdelem nél-
kül nincs győzelmes diadal.

Az előképek már előre hirdetik a
nagypéntek megrendítő eseményeit,
de magukban üresek maradnak nagy-
péntek nélkül. Ábel vére is felkiál-

tott az égre, de bosszúért csak. A húsvéti bárány ajtófélfára kent vére is megmentette az elsőszülötteket, de csak ennek a mulandó életnek. A Vörös-tengeren való átjutás is meghozta a szabadságot, de csak az egiptomi szolgaságból, utána még Babilon is következett. A keresztre húzott rézkigyó is adott gyógyulást a kigyók marásától, de a paradicsomi kigyó marását mégsem tudta meggyógyítani. Most jó fájdalomai közt Krisztus, a megfeszített Istenember, s az előképeket egyszeriben beteljesíti. Vére felkiált az égre és irgalmat, megbocsátást szerez; a keresztfán végigömlő vér nemcsak az elsőszülötteket menti meg, hanem mindannyiunkat megment az örök haláltól és biztosítja valamennyiünknek az örök életet. A keresztség vízen keresztül bevezet az istenfiúság életé-

be. A kereszten függve nemcsak gyógyítja a paradicsomi kigyó marását, hanem magát a sötétség hatalmát is teljesen összetöri. „Halál, halálad leszek; Pokol, a te halálramaratásod leszek!” — éneklí róla a papi zsolozsma. *Krisztus, a jövőendő javak főpapja, ... saját vére által ment be egyszersmindenkorra a szentélybe örök váltságot szerezve...* (Zsid. 9, 11—12.).

Nekünk pedig a mi Urunk Jézus Krisztus keresztségében kell dicsekednünk, — éneklí róla a szentmise —, Kiben üdvünk, életünk és feltámadásunk van; ki által üdvözültünk és megszabadultunk.

A húsvéti Allelujának a nagypénteki győzelmes szenvedés ad lendületet. Ha Krisztus nagypénteken nem hal meg értünk, hogyan hozhatta volna az Atyától az engesztelődést,

hogyan adhatta volna a keresztség vizét, és a bűnöket eltörölő, Istennel kiengesztelő bűnbocsánat szentségét? Sírunk kell tehát, hogy vigasztalódhassunk; gyászoljunk, hogy örülhessünk.

Az Emmauszba bandukoló kislelkű tanítványoknak maga a Feltámadott is ezt magyarázza: *Ó, ti balgatagok és késedelmes szívűek mindazok elhívésére, miket a próféták szólottak. Hát nem ezeket kellett-e szenvednie a Krisztusnak, és úgy menni be az ő dicőségébe?* (Luk. 24, 25—26.).

Nagypénteki gyászunkon áttör már a húsvét allelujás hangulata. A megfeszített Istenember látásán gyászolunk, hisz az Isten Fia volt, aki értünk így meghalt, — hogy aztán harmadnapon annál újjongóbban zenghessük: *Alleluja, hála legyen az Istennek!*

A KATOLIKUS AKCIÓN SZOLGÁLATÁBAN:

Az istenkáromlás a magyar büntetőtörvénykönyven.

Írta: Dr. Schrotty Sebestyén, budapesti kir. ítélőtáblai tanácsjegyző.

Actio Catholica Országos Elnöksége ez év januárjában kíméletlen harcot, társadalmi mozgalmat indított a káromkodás ellen. E mozgalmat országsszerte elterjesztett „Miért bántod?” felirású és a földből kiálló hatalmas keresztet ábrázoló falragaszok hirdetik. Elénk visszhangra talált a magyar társadalomban. E harcot magáévá tette valláskülönbség nélkül minden magyar ember, aki a káromlás az isteni és emberi tekintély elleni merényletnek minősíti.

A káromkodás elleni küzdelemnek szükségességét azonban nemcsak az Egyház felfogását képviselő Actio Catholica, hanem ezt megelőzően a magyar állam is érezte. Ezért a régebbi időkben epügy, mint a mai időkben érvényes törvényekben sem feledkezik meg erről az állam életében jelentős küzdelemlről.

Samassa József, néhai egri érsek, a büntetőtörvénykönyv javaslatának főrendiházi tárgyalása során azt mondotta: „A legműveltebb államnak és társadalomnak is az erkölcsre és a vallásra kell támaszkodnia.” Ezért az államhatalom a magyar büntetőtörvénykönyvben külön intézkedik a vallás és ennek szabad gyakorlása elleni bűncselekményekről.

A magyar büntetőtörvénykönyv (1878. évi V. tc. — Btk.) a vallás elleni bűncselekmények élére az istenkáromlást helyezte. Erről a törvény a következőket mondja: „Aki a 171. §-ban meghatározott módon Isten ellen intézett gyalázó kifejezések által közbotrányt okoz, ... vétseget követ el és egy évig terjedhető fogházzal büntetetik. A kísérlet büntetendő.” (Btk. 190. §-ának első fordulata.)

A törvényhozónak e szakaszban kifejezésre jutó elgondolása szerint az istenkáromlás mint az allampolgárok vallásos érzülete ellen elkövetett bűncselekmény esik büntetés alá. Az istenkáromlást mint bűncselekményt a törvényhozó nem azért kívánja büntetni, mert Isten ellen irányul. Isten nem lehet emberi támadás és sertes tárgya, mert nem is szorul arra, hogy mint valamely földi leny, emberi büntetéseket vedjek. De büntetni kell az istenkáromlásban mások vallásos érzületének megsértését. Az állam fennmaradásának egyik lenyeges érdeke, hogy a nép vallásos érzülete serteslen maradjon. (Hogy a vallástalanság milyen eredményekre vezet a társadalmi életben, elég a francia forradalomra, vagy a nemrégiben lezajlott európai kommunista uralmakra, vagy az omladozó szovjet államra utalnunk.)

A törvényhozó az istenkáromlást azért vonta büntetés alá, mert azzal megtámadva látta az állam erkölcsi rendjét, amelynek egyik nélkülözhetetlen támasza epen a nép vallásos érzülete. A nép vallásos érzületet azonban csak úgy vedhetjük, ha az arra illeteres tenyező, az állam is megvedti a vallást. A vallásos érzület az ember lelkeben el; ennek központjában áll az Isten. Ez az Isten-eszme es vallásos érzület az emberiségnek közkincse. Ez az eszme, illetve érzület különböző serteseknek lehet kitéve. Legnagyobb sertes akkor eri, amikor harmadik személy ennek az érzületnek a központját, az Isten-eszmet gyalázza. A vallásos érzület ellen irányuló támadással az istenkáromló a vallásos tisztelet legfőbb tárgyát, Istent, sértő szándékkal lealacsonyítja; ez a

cselekvés felháborodást kelthet, botrányt okozhat, és mint ilyen, a fogékony lelkeket érzékenyen érinti, a rosszra hajlókot megmételyezeli, s csupán a vallásossággal mit sem történőkre hatástalan.

A Btk. 190. §-a utal a Btk. 171. §-ára, amely a bűncselekmény elkövetésének módozatairól beszél. Feltétele tehát, hogy az istenkáromlást valamely gyülekezeten nyilvánosan, szóval, vagy nyomtatványban, iratban, képes ábrázolat terjesztésével vagy közszemlére való kiállításával kövessék el.

Gyülekezeten akár tervszerűen, akár véletlenül összejött több ember együttlétét kell érteni. A nyilvánossághoz nem szükséges, hogy minden jelenlévő hallja az istenkáromló szavakat; elég annak a lehetősége, hogy a jelenlévők azokat hallhassák.

Gyalázó a kifejezés, ha durva tiszteletlenségként jelentkezik.

Kifejezésen szavak, illetőleg hangok útján történő gondolat- és érzületnyilvánítást kell értenünk; ilyen az élő szó, az írás, nyomtatvány, képes ábrázolás, szobormű, a céltazatos daléneklés, stb.

A törvényhozó az istenkáromlás büntetőjogi fogalmához nemcsak az eddig felsorolt elemeket kívánja meg, a bűncselekmény létrejöttéhez szükséges, hogy az istenkáromlónak a nagy nyilvánosság előtt Isten ellen intézett gyalázó kifejezései közbotrányt okozzanak. Hogy botrányt keletkezett-e, azt a bíró állapítja meg. Először azt vizsgálja, hogy tényleg megbotrányozott-e néhány a cselekményről közvetlenül tudomást vettek közül. Ha igen, akkor azt vizsgálja, hogy — figyelemmel a mindenkori közfelfogásra — vajjon van-e a felháborodásnak tényleges alapja. Ha van, botrányt keletkezett. Ha nem keletkezett, az istenkáromlásnak csak kísérlete történt.

Az istenkáromlás csak szándékosan követhető el. Istent sértő külön céltaz nem kell. Elég, ha az istenkáromló belátja és ésszel feléri, hogy durva kitételel a hívő lelkek sokaságára megbotrányozó hatással lehetnek.

A fent részletezett istenkáromlás bűncselekményének elkövetőjét egy évig terjedhető fogházzal bünteti a törvény.

Az istenkáromlás bűncselekményéről a magyar büntetőtörvény csupán egy mondatában emlékezik meg. A fent kifejtettek szerint e mondat mégis számos nagy jelentőségű elemet foglal magában.

A törvényhozó felismerte az emberben, a lelkünk legméllyén élő érzésnek, a vallásos érzületnek nagy, mozgató erejét a társadalmi és állami életre. Ep ezért e vallásos érzületet, a vallást, az állam, mint erkölcsi létének egyik alappillérét, a durva támadásokkal szemben megvedti.

E küzdelmében irányadó tényező a társadalmi felfogás. Az istenkáromlást tekintve, a társadalmi felfogás nem más, mint az egyes ember lelkeben élő vallásos érzületnek fokmérője. Amilyen ez a társadalmi felfogás, olyan lesz az államhatalomnak közreműködése az istenkáromlás elleni harcban.

Ha ilyen szemszögből tekintjük tehát az istenkáromlás elleni harcot, illetve ennek végső célját, egységes társadalmi felfogás kialakítását, akkor örömmel kell üdvözölnünk ezt az erkölcsnemesítő harcot, tiszteletreméltó mozgalmat.

Magdalai Mária. . .

P. Szalay Emil, O. F. M.

Gyönyörű tavaszi délután volt. A nap mintha megszerződött volna a saját fényétől, kacagva táncolt végig Bethánia falain. A falakon kívül a nagy kút mellett vidám társaság telepedett le. A kútnál karcsú pálmák álltak, mint fiatal lányok, kik ölelésre nyújtják karjukat ismeretlen álmok hajnalán. A kútra vetették árnyékukat. A tavasz láthatatlan táncát ott járta körülöttük, s amerre libbent, aranyló uszálya ingerelte az embereket: — szeretni és élni!

A pálmák árnyékában vigadozó társaság hangos nevetése tölti be a vidéket. A lehangosabb és legszebb a Magdalából való Mária. Vörösbe játszó szőke haja mint láng lobog karcsú alakja körül. Tirusi biborselyem suhog ígöző természetén. Kezében aranyserleg, melynek kábitó cseppjei szép fejébe hajtották a forró vér minden könnyelműségét. Nevetgált, ujjongott a fiatal vámosok és bukkot nők seregében. Hisz minden, ami szeme elé tárult szerelemről, ragyogásról, gazdagságról beszélt: a fák lengő koronája, a végtelen kék ég, a piros ajkak s a csillogó öltönyök . . .

És mégis Magdolna ajkára ráfagyott a kacagás. Messziről különös menet közeledett a kút felé. Férfiak egyszerű ruhában, kőrges kézzel, komoly tekintettel. A menet élén egy magastermetű férfi lépdelt, hallomásból már ismerte, a Názáretből való Jézus. A kútnál meglapátolta lépteit s ekkor különös lenyűgöző szavak csapták meg Mária fülét:

„Boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak.”

A tarsusi borral telt serleg kiesett a kezéből, mielőtt szomját csillapíthatta volna. Végig ömlött gazdag ruháján és vérszínű foltokat hagyott rajta. És a festett arcú, cifra bűnös asszony riadtan eszmélt a valóságra, hogy életében még sohasem volt boldog, mert eddig mindig csak nevetett. Pedig ezer oka lett volna sírni: siratni a muló ifjúságát s a soha meg nem ismert szeretetet. S a Názáreti tovább beszélt. Egyszerű nyugodt-fenségű szavait úgy itta be követőinek, ezeknek a mindennűnen kitagadott, korbáchoz, ütlegekhez szokott embereknek szeretetre vágó lelke, mint a nyár közepén véletlenül lehalló vízecsppet a puszta forró homokja.

Kik voltak ezek? — kérdi társaitól.

Kik? A Názáreti követői. Olyan emberek, akik azt tanítják, hogy többet ér a szomorúság, mint a nevetés — feleli egy ifjú vámos.

Esztelenek! — hangzik innen is, onnan is a társaságból. Ne törődj velük! Új serleget töltenek neki, de ő félrefordítja fejét s tekintete a tovahaladó csoporton csüng. Most már nem ajka, hanem a szíve szomjazott.

Körülnéz társain. A ringó járású, szemérmetlen molyó, cifraruhás mindenki lányain s egyszerre csodálatos világossággal állott előtte, amire az előtt sohasem gondolt: félrecsuszott életének minden szennye és fürtelme. És többé már nem nevetett.

Haza ment. Összetörte tükreit s azután a mellét verte. Összetépte gyöngveit, feloldotta dús haját, melynek csillogása tündöklőbb volt minden arany ékszemnél. A cselédség lába elé szórta minden gazdagságát.

Vegyétek, — kiáltja, — és menjetek!

Vagy nem! Vegyétek, osszátok el, és maradjatok. Én vagyok az, akinek mennem kell, míg fel nem találok a forrást, mely lecsillapítja égő szomjamat. Én vagyok az, akinek vándorolnia kell, míg meg nem találok a könynyet, mert nélküle nem leszek boldog soha!

Szépség, gazdaság, itt feküsztek a lábaim előtt — folytatja ünfeledten. — viaskodjanak a rabszolgák érte-

tek. Nekem a szomorúság és a jóság kell. Én azt keresem.

Egy alabástrom edénye volt még. Tele drága kenettel. Ezt is össze akarta törni, mint a tükröket, de egy gondolat villant meg a lelkében hirtelen Órá gondolt, a Názáretire, az Urra. Imádkozni úgysem tud. Nem talál bűnös lelkében, tisztátalan szívében méltó szavakat a Megváltóhoz. De van egy drága kenete, amelyet a szerető a szeretetre szokott csöpögtetni, mikor a szív boldogságától elnémul a szó. Vette az edényt. Dobogó szívére szoritotta és elindult keresni az Urat. Kereste az egész városban mindenütt. Végül is Simon farizeus házában találta meg.

Bement. Megállt a küszöbön félelem és boldogság közt ingadozva. Reszketett, mint a rózsa, mikor szárához nyúl a kéz, hogy leszakítsa. Nem talál szavakat. Minek is hozta magával az edényt? Mit tegyen vele? Megkenje tartalmával az Úr arcát, mint emberét szokás? Vagy a haját, melynek ragyogása felülmúlja a Nap sugarát? A kezét kenje meg, melynek már a mozdulata is áldás? Nem tudja, mit tegyen? Lopva körülpillant a sötét tekintetű farizeusokon, a vendég vámosokon s csodálkozva látja, hogy ezek szeme most lesiklik róla. Talán észre sem vették őt, hisz mindannyian a Názáretit nézik és hallgatják. Közelebb bujt.

„Boldogok a tiszta szívűek, — hallja — mert ők meglátják az Istent.” S a Mester rátekin, mintha leírhatatlan részvét fátyola borulna tiszta szemére . . . Egyszer csak hangos zokogásba tör ki, s félénken, mintha kegyelemért esdekelne, mindig közelebb és közelebb lépett. Aztán térdre rogyott s az Úr áldott lábát homlokával érintette. Összetörte a drága edényt s a kenet végigfolyt a kezén, amely átölelve tartotta az ember Fjának lábát. Azután dűsgazdag hajának puha fűrtjeivel takargatta és szárítottatta a balzsammal elárasztott szent lábakat.

És amikor fölvetette szemét, szívébe leszállott a remény, melynek beteljesülését az Údvözítő meg is hirdeti neki. „Megbocsájtatnak bűnei, mert nagyon szeretett.”

Nagy öröm nyilallott bele e szavak nyomán agyonhajszolt, eldurvult, szeretetre szomjas lelkébe. Hiszen olyasmit hallott, ami egész élete minden sanyarúságát, szenvedését, megaláztatását az áhitott, de nem remélt boldogságra szerzett joggá magasztosította:

„A te hited megszabadított téged. Menj békével!”

Anzelm Feurbach
Pietája.

Mária szenved gyermekeitől.

Teschler Béla, ny. esperes.

Hideg-fagyos tél volt. Sűrű pelyhekben hullott alá a hó, s csapkodta a szél a szánon ülő anyának és ölében lévő gyermekének szemébe. Vigan siklik tova a csengős szán; egyszerre — de csak egy pillanatra megáll a befogott két paripa. — a másik pillanatban nagyot rántva a szánon, vad futásban száguldanak előre, de nem az úton többé, hanem egyenesen neki vágva a hófedte mezőnek. Megbokrosodtak. Hiába estítitja a kocsis, hiába tartja vissza gyepőlészakadásig. — annál vadabban törnek előre árkon-bokron, az összezúródás veszélyével fenyegetve a gyenge faalkotmányt. Halálfelelem fogja el a bennülőket; tehetetlenül állnak az őket magával ragadó erővel szemben. Kiugrani... benne maradni? Mindkettőt próbálják. De hogyan a gyermekkel? Épen még jobban akarja magához szorítani a kétségbeesett anya gyermekét, — de hiába szorítja. — nincs meg. — Az első hirtelen zökkenésnél a hóba esett. Örült jajveszoklésben tör ki erre az anya. Ezer rémesnél rémesebb gondolat dülja agyát. — de a ló csak rohan még folyton. Istenhez kiált segítségért. Neki ajánlja lelkét, és — a lovak megállnak. Hamar visszafordulnak, hogy megkeressék a kiesett gyermeket; — végre megtalálják a hóba temetve. Idejen jöttek...

Ki képes leírni az anya örömet. Forró hálát küld az Éghez, s megköszöni a saját s kedves magzatja életnek megmentését.

Ennéhez az anyához hasonlóan szenvedett ezer fájdalmat a bold. Szűz akkor, mikor isteni Fiát Jeruzsálemben elveszítette, s épen így szenved akkor is, ha bennünket — gyermekeiket veszni lát.

Ki képes leírni azt az aggodalmat, azt a szomorúságot, és benső szenvedést, melyet a bold. Szűz akkor állott ki, amikor Fiát, — a legjobbat, — a legengedelmesebbet, — az isteni három napig nem tudhatta magánál? Isten akaratából történt meg, hogy a kis Jézus szüleinek tudta nélkül visszamaradt a jeruzsálemi templomban. Már eddig is mennyt szenvedett a Szűzanya, de mégis mintha könnyebben viselte volna el, hisz szenvedésében ott volt mellette szent Fia; — Jézus jelenlete megnyugvaszt szerzett neki, — erőt merített Tőle; — most nincs mellette, ninesen, akinek megvigasztalódjék, s épen emiatt fájdalma nem ismer határt. Visszafordul tehát, házról-házra jár, — sirva kérdezi mindenkitől: „nem láttátok Azt, akit szeret az én lelkem?” „Gyermekem ninesen meg, és én hová fogok menni?” Egész nap, egész éjjel jár-ke, — keres minden-

felé s mindenütt; zokogva kéri Istent, hogy visszaadja örömet-vigasztalását. „Legkedvesebb Fiam, mutasd meg Magad, hogy meglássam gyönyörű arcodat; csendüljön meg hangod fülemben: mindent el akarok szenvedni, de csak Veled és Melletted”.

Szent Benvenüta meg akarta tudni, mekkora volt Mária fájdalma, amikor Jézust Jeruzsálemben elveszítette, és magán is kívánta tapasztalni ezt a fájdalmat. A Szűzanya meghallgatta kérését, s egy napon megjelent neki karján a kis Jézussal. Az Úr Jézus olyan szép volt, hogy Szent Benvenüta egész elragadtatással, csak az Ó nézésébe volt elmerülve, — azután pedig karjára akarta Őt venni, és szívéhez szorítani, de ime erre hirtelen eltűnik a kis Jézus. És ez a hirtelen eltűnés olyan fájdalommal töltötte el lelkét, hogy bánatában majd meghasadt a szíve. Harmadnapra rá, ismét megjelent neki a Szent Szűz, s így szólította meg őt: „Most már tudd meg, leányom, hogy fájdalmad, csak egy kis részecskéje volt annak a fájdalomnak, melyet akkor éreztem, mikor Fiamat elveszítettem”.

Innen van, hogy amidőn a bold. Szűz a kis Jézust végre harmadnapra megtalálta, a fájdalom hangján, a szemrehányás bizonyos nemével így szólítja meg Őt: „Fiam, miért cselekedtél így velünk? Ime atyád és én bánkódva kerestünk Téged”.

Miután pedig a legszentebb Szűz a mi Anyánk is, nem fáj-e neki, a földi anya fájdalmánál ezerszer inkább, ha látja, hogy gyermekeinek lelke veszendőben van?

Ha mi Istentől elfordulunk és kerüljük Őt, a bűn és az ördög szolgálatába szegődünk; bánkódva keres minket Mária. Igen, keres minket az Eg Királynője, hívogat minket; megcsendül hangja, — a bűnös jól hallhatja, s mégsem hallgat rá. „Mit cselekedtél meg énvelem, fiam? — kesereg Mária. Mit tettél, leányom?”

Keres téged Mária ihletésében és lelkiismereted furdalásában; keres téged, mert szeret, — szerencsében és balsorsban; keres téged mindenütt és egész életeden át, — ha azonban bajkálsz, s nem engeded, hogy rád találjon, sajog anyai szíve. De megállj csak! majd megtalál téged az Isten — halálos ágyadon, és akkor már nem szabadulsz ki kezéből. Elfog téged az Isten, és akkor hiába fogsz menekülni!

Nem jobb-e, ha most mindjárt, a teged kereső Mária karjaiba veted magad? Lám! annyi sok eltévelyedett lélek talált már menedéket nála, — és csak te nem akarnál? Menj Máriához, hogy megtaláljon. Menj, siess

a templomba, és ott, oltára előtt borulj térdre, s meg fog téged találni — épen úgy, mint Jézust is megtalálta, — s örül majd szíve.

A kis Jézus, amint megtalálták, hazament, s engedelmes volt Anyjának. Ti is, ha őszinte, töredelmes gyónásokban rátok talált Mária, legyetek mindenben engedelmes fiai. Amit az Úr Jézus, ugyanazt kívánja Mária is, ha pedig mindazt megtettük, akkor találkozunk Vele a mennyben...

Krisztus szól a kereszttúton.

1. (Pilátushoz)

Mosakodjál. Van miért! Hadd szenvedjek szennyedért!

2. (a keresztfához)

Vállra veszelek, bús kereszt, testem ágad terhe lesz.

3. (hozzád)

Ember vagyok, esendő. Istenben felkelendő.

4. (Máriához)

Emlékszel-e, Szűzanyám, hogy ringattál hajdanán?

5. (Simonhoz)

Rádszorulok, jer, segíts. Üdvözítőd üdvözítsd!

6. (Veronikához)

Jegyeskendőt adok im: Vervőlegény vagyok én.

7. (hozzád)

Megaláztam magamat. Nines más út a nap alatt.

8. (a sírkökhöz)

Ne sirjatok: itt vagyok, szívetekben rab vagyok.

9. (hozzád)

En vagyok a keskeny Út; aki rámlép, mennybe jut.

10. (a katonákhoz)

Nektek csak a kúntós kell, engem vajjon ki szível?

11. (a hóhérokhoz)

Vasszögökkel veretem; aki gyűlöl, szeretem.

12. (hozzád)

Gyümölcs érik a verőn: halál az én értelmöm.

13. (Máriához)

Senkim, aki szeretne; te fektess az őledbe!

14. (hozzád)

Néma lettem, van a sír; boldog, aki elkísér!

P. Szedő Dénes, O. F. M.

Virágسالak

Szent Ferenc és társainak életéből.

Olasz eredetiből fordította: dr. Kőszeghy Mihály.

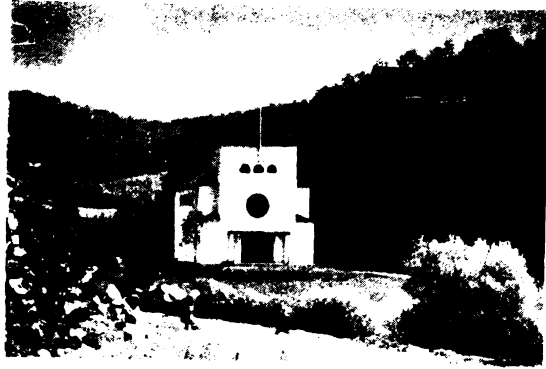
VII. FEJEZET.

Szent Ferenc negyven napi böjtöt tart.

Isten hűséges szolgálója, dicsőséges atyánkura Szent Ferenc, mint már könyvünk elején említettük, egész életén át azon volt, hogy minden cselekedetében az áldott Krisztust utánozza. Krisztus példájára választott tizenkét társat magának, Krisztus csodás ajándékaként kapta a szent sebhelyeket testében. Krisztushoz hasonlóan tartotta meg a nagyböjtöt is.

Egy ízben Szent Ferenc épen farsang napján egyik ájtatos tisztelőjének a házában időzött a perugi tó partján, akinél éjszakára is meghált. Ott kapta Istentől a sugallatot, hogy nagyböjt idejére vonuljon vissza a tó egyik szigetére. Megkérte hát ájtatos házigazdáját, hogy ladikján vigye be őt a tónak olyan kis szigetére, ahol nem lakik senki, és ezt hamvazó szerdára virradó éjjel tegye meg, hogy őt ne lássa meg senki. Szent Ferenc iránti nagy tiszteletből gazdája szívesen vállalkozott rá és csakugyan elvitte őt egy ilyen senki-szigetre, ahová Szent Ferenc két kenyérrel egyebet nem vitt magával. Ahogy odaértek és a jóbarát visszafordulóban volt, Szent Ferenc szeretettel kérte, hogy tartózkodási helyét ne árulja el senkinek és nagy csüörtöknél előbb ne jöjjon érte. Amit az meg is ígért, és nyomban elment.

Szent Ferenc egyedül maradt, és mivel sehol semféle hajlék nem volt, ahol meghúzhatta volna magát, egy sűrű sövény mellé bujt, melyet a cserjék és falombok úgy betakartak, mint valami rejtett zugot vagy földött kunyhót. Itt imádkozott és itt merült el a mennyei dolgok szemléletébe. Az egész nagyböjtöt ott élte át. A magával hozott két kenyérből egész idő

Szent Ferenc-kápolna Sikondán, a Pécs melletti gyógyfürdőn.

alatt mindössze csak az egyiknek felét fogyasztotta el, a másik megmaradt egészen, mintahogy a nagycsüörtökön érte ment jámbor gazdája találta. Amannak is a felét csak az áldott Krisztus böjtölése iránti tiszteletből költötte el, nehogy lelkebe beszivárogják a hűség mérge, hogy ő is kibírta úgy a böjtöt, mint Krisztus negyven napon és negyven éjen át teljesen étlen. Szent Ferenc csodás önmegtartóztatásának érdemeiért a jó Isten azon a helyen sok esodát művelt. Az emberek itt egyre-másra kezdték ellepni a helyet, házakat építettek. Később egész nagy kastélyt emeltek, meg zárdát a barátoknak, amelyet Szigetlaknak hívnak. A kastély lakói, férfiak és nők, még mindig nagy tisztelettel vannak a hely iránt, ahol Szent Ferenc a nagyböjtöt tartotta.

Boldog Margit példaképe — ma.

Irta: Dr. Vöő-né Pécs Mária, felső keresk. isk. tanárnő.

Egő áldozat Isten oltárán. Istennek ékes lilioma: — így ragyog felénk az évszázadok távlatából Boldog Margit, a magyar királyleány csodálatosan szép, szüüziesen tiszta, finom alakja.

Nincs senki, aki meg ne csodálná, akiben tiszteletet ne gerjesztene.

De van-e nagyobb különbség, sőt ellentét, mint az ő kora és a mi korunk között? — mondogatják. Hiszen ez a gyönyörű lillom más legkörben, Pannónia híres virágoskertjében fakadt; a XIII. században a szentek hagyományán nevelődött. A középkor szelleme lelkiileg egységes. — embere pedig naiv, gyermekded és egyszerű volt, mert mindig az ég felé nézett. Annak a kornak nem voltak problémái... S ma? Szédítő haladás, bámulatos találmányok, repülőgépek, bombavetők, páncéloskocsik, újabb és újabb bűncselelti és gazdasági rendszerek, műanyagok és pótvitaminok kavarnak körülöttünk; — mindenre van recept, és megis csupa „probléma” és kérdőjel minden.

Mily ellentét...!

És lehet-e példakép ebben a forrongó, hírverő, kifele elő, tesztő-erejű világban az, aki „lelrejtözött, életet nem becsült, lirt nem keresett”. — „az magyar királynak leánya, aki hetet tart vala a konyhán, főz vala, fazekat és tálakat mos vala, a konyhát megseprli és fát hord vala”, aki „szakadozott saruban, odafagyott ruhában jár télviz idején és fekvőhelye némikor egy kis gyékény...”

Lehet.

Mert azok, akik az eletszentségben is valami modernséget hajhásznak, megelégednek a lenyegről. Feledik az „örök emberit” a könyvek, kultúrák és eszmék kieserzettjeiben. „Testvér! az ember ember mindenütt.” Azért értjük meg a multak történetét, azért tudunk gyönyörködni a világirodalom régi remekeiben, mert látjuk, hogy akkor is úgy örültek és szenvedtek az emberek, mint ma, akkor is sóvárogva, küszködve keresték a boldogságot és nyugtalan szívvel kopogtattak bezárt kapukon: keresték a békét.

Az ember ember mindenütt.

Ha olvassuk Boldog Margit korának történetét, meg az akkori idők hasonlóságát is felismerjük korunkkal. Bar nem ismertek a „szecialis problema” elnevezést: ismerték a nyomort. „Tekintene! csak egyszer kunyhómba, elve látnád a panaszt előttd”. — fájdu!t föl rabjai a szegény jobbágy. Akkor is voltak rabjai a testnek, rabjai a pénznek, rabjai a bűnek. Háború is pusztított: zakmányvert, hatalomért; orkánkent zúgott el hazánkban a tatarjárás. Dramai kepel ad errol személyes tapasztalataiból Rogeriusz mester, váradi kanonok: tiszók, romhalmaz, temető az ország s a „bujdosok előtt szüntelenül a halál lebegett.” De mindebben akkor Isten sujtó kezét és büntetést látták bűneinkért és a szenvedésekből a néplelek megtörve és meg-

Mees L.

Mária szenved gyermekeitől.

Teschler Béla, ny. esperes.

Hideg-fagyos tél volt. Sűrű pelyhekben hullott alá a hó, s csapkodta a szél a szánon ülő anyának és ölében lévő gyermekének szemébe. Vigan siklik tova a csengős szán; egyszerre — de csak egy pillanatra — megáll a befogott két paripa, — a másik pillanatban nagyot rántva a szánon, vad futásban száguldanak előre, de nem az úton többé, hanem egyenesen neki vágva a hófedte mezőnek. Megbokrosodtak. Hiába esztitja a kocsis, hiába tartja vissza gyepelőszakadásig, — annál vadabban törnek előre árkon-bokron, az összezúródás veszélyével fenyegetve a gyenge faalkotmányt. Halálfélelem fogja el a bennülőket; tehetetlenül állnak az őket magával ragadó erővel szemben. Kiugrani... benn maradni? Mindkettőt próbálják. De hogyan a gyermekkel? Epen még jobban akarja magához szorítani a kétségbeesett anya gyermekét, — de hiába szorítja, — nincs meg. — Az első hirtelen zökkenésnél a hóba esett. Örült jajveszékülésben tör ki erre az anya. Ezer rémesnél rémesebb gondolat dülja agyát, — de a ló csak rohan még folyton. Istenhez kiált segítségért. Neki ajánlja lelkét, és — a lovak megállnak. Hamar visszafordulnak, hogy megkeressék a kiesett gyermeket; — végre megtalálják a hóba temetve. Idején jöttek...

Ki képes leírni az anya örömet. Forró hálát küld az Éghez, s megköszöni a saját s kedves magzatja életének megmentését.

Ehhez az anyához hasonlóan szenvedett ezer fájdalmat a bold. Szűz akkor, mikor isteni Fiát Jeruzsálemben elveszítette, s épen így szenved akkor is, ha bennünket gyermekeit veszni lát.

Ki képes leírni azt az aggodalmat, azt a szomorúságot, és benső szenvedést, melyet a bold. Szűz akkor állott ki, amikor Fiát, — a legjobbat, — a legengedelmesebbet, — az istent három napig nem tudhatta magánál? Isten akaratából történt meg, hogy a kis Jézus szüleinek tudta nélkül visszamaradt a jeruzsálemi templomban. Már eddig is mennyi szenvedett a Szűzanya, de mégis mintha könnyebben viselte volna el, hisz szenvedésében ott volt mellette szent Fiac: Jézus jelenlete megnyugaszt szerte neki, — erőt merített Tőle; — ő most nincs mellette, nincsen, akinél megvigasztalódnék, s épen emiatt fájdalom nem ismer határt. Visszafordul tehát, házról-házra jár, — sírva kérdezi mindenkitől: „nem láttátok Azt, akit szeret az én lelkem?” „Gyermekeim nincsen meg, és én hová fogok menni?” Egesz nap, egész éjjel jár-ke, — keres minden-

felé s mindenütt; zokogva kéri Istent, hogy visszaadja örömet-vigasztalását. „Legkedvesebb Fiam, mutasd meg Magad, hogy meglássam gyönyörű arcodat; csendüljön meg hangod fölémben; mindent el akarok szenvedni, de csak Veled és Melletted”.

Szent Benvenüta meg akarta tudni, mekkora volt Mária fájdalma, amikor Jézust Jeruzsálemben elvesztette, és magán is kívánta tapasztalni ezt a fájdalmat. A Szűzanya meghallgatta kérését, s egy napon megjelent neki karján a kis Jézussal. Az Úr Jézus olyan szép volt, hogy Szent Benvenüta egész elragadtatással, csak az Ő nézésébe volt elmerülve, — azután pedig karjára akarta Őt venni, és szívéhez szorítani, de ime erre hirtelen eltűnik a kis Jézus. És ez a hirtelen eltűnés olyan fájdalommal töltötte el lelkét, hogy bánatában majd meghasadt a szíve. Harmadnapra rá, ismét megjelent neki a Szent Szűz, s így szólította meg őt: „Most már tudd meg, leányom, hogy fájdalmad, csak egy kis részecskéje volt annak a fájdalomnak, melyet akkor éreztem, mikor Fiamat elveszítettem”.

Innen van, hogy amidőn a bold. Szűz a kis Jézust végre harmadnapra megtalálta, a fájdalom hangján, a szemrehányás bizonyos nemével így szólítja meg Őt: „Fiam, miért cselekedtél így velünk? Ime atyád és én bánkódva kerestünk Téged”.

Miután pedig a legszentebb Szűz a mi Anyánk is, nem fáj-e neki, a földi anya fájdalmánál ezerszer inkább, ha látja, hogy gyermekeinek lelke veszendőben van?

Ha mi Istentől elfordulunk és kerüljük Őt, a bűn és az ördög szolgálatába szegődünk; bánkódva keres minket Mária. Igen, keres minket az Eg Királynője, hívogat minket; megcsendül hangja, — a bűnös jól hallhatja, s mégsem hallgat rá. „Mit cselekedtél meg énvelem, fiam? — kesereg Mária. Mit tettél, leányom?”

Keres téged Mária ihletésében és lelkiismereted furdalásában; keres téged, mert szeret, — szerencsében és balsorsban; keres téged mindenütt és egész életeden át, — ha azonban bánkálsz, s nem engeded, hogy reád találjon, saját anyai szíve. De megállj csak! majd megtalál téged az Isten — halálos ágyadon, és akkor már nem szabadulsz ki kezeiből. Elfog téged az Isten, és akkor hiába fogsz menekülni!

Nem jobb-e, ha most mindjárt, a téged kereső Mária karjaiba veted magad? Lám! annyi sok eltévelyedett lélek talált már menedéket nála, — és csak te nem akarnál? Menj Máriához, hogy megtaláljon. Menj, siess

a templomba, és ott, oltára előtt borulj térdre, s meg fog téged találni — épen úgy, mint Jézus is megtalálta, — s örül majd szíve.

A kis Jézus, amint megtalálták, hazament, s engedelmes volt Anyjának. Ti is, ha őszinte, töredelmes gyónásokban rátok talált Mária, legyetek mindenben engedelmes fiai. Amit az Úr Jézus, ugyanazt kívánja Mária is, ha pedig mindazt megtettük, akkor találkozunk Vele a mennyben...

Krisztus szól a heresztúton.

1. (Pilátushoz)

Mosakodjál. Van miért! Hadd szenvedjek szennyedért!

2. (a keresztfához)

Vállra veszek, bús kereszt, testem ágad terhe lesz.

3. (hozzád)

Ember vagyok, esendő. Istenben felkelendő.

4. (Máriához)

Emlékszel-e, Szűzanyám, hogy ringattál hajdanán?

5. (Simonhoz)

Rádszorulok, jer, segíts. Üdvözítőd üdvözítsd!

6. (Veronikához)

Jegyeskendőt adok im: Vervőlegény vagyok én.

7. (hozzád)

Megaláztam magamat. Nincs más út a nap alatt.

8. (a sírókhoz)

Ne sirjatok: itt vagyok, szívetekben rab vagyok.

9. (hozzád)

En vagyok a keskeny Út; aki rámlép, mennybe jut.

10. (a katonákhoz)

Nektek csak a köntös kell, engem vajjon ki szível?

11. (a hóhérokhoz)

Vasszögekkel veretem; aki gyűlöl, szeretem.

12. (hozzád)

Gyümölcs érik a verőn; hálal az én erlelőm.

13. (Máriához)

Senkim, aki szeretne; te fektess az öledbe!

14. (hozzád)

Néma lettem, vár a sír; boldog, aki elkísér!

P. Szedő Dénes, O. F. M.

Virágszálak

Szent Ferenc és társainak életéből.

Olasz eredetiből fordította: dr. Kőszeghy Mihály.

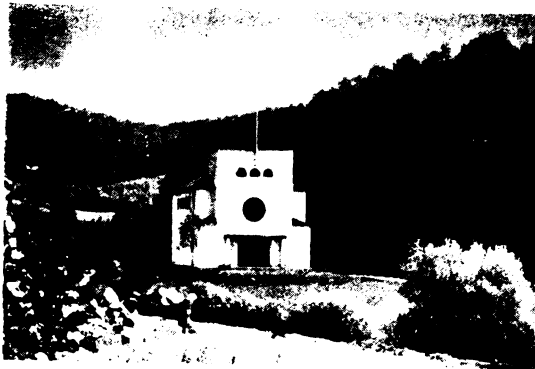
VII. FEJEZET.

Szent Ferenc negyven napi böjtöt tart.

Isten hűséges szolgája, dicsőséges atyánkura Szent Ferenc, mint már könyvünk elején említettük, egész életén át azon volt, hogy minden cselekedetében az áldott Krisztust utánozza. Krisztus példájára választott tizenkét társat magának, Krisztus csodás ajándékaként kapta a szent sebhelyeket testében. Krisztushoz hasonlóan tartotta meg a nagyböjtöt is.

Egy ízben Szent Ferenc épen farsang napján egyik ájtatos tisztelőjének a házában időzött a perugiái tó partján, akinél éjszakára is meghált. Ott kapta Istentől a sugallatot, hogy nagyböjt idejére vonuljon vissza a tó egyik szigetére. Megkérte hát ájtatos házigazdáját, hogy ladikján vigye be őt a tónak olvan kis szigetére, ahol nem lakik senki, és ezt hamvazó szerdára virradó éjjel tegye meg, hogy őt ne lassa meg senki. Szent Ferenc iránti nagy tiszteletből gazdája szívesen vállalkozott rá és csakugyan elvitte őt egy ilyen senki-szigetre, ahová Szent Ferenc két kenyérnél egyebet nem vitt magával. Ahogy odaértek és a jóbarát visszafordulóban volt, Szent Ferenc szeretettel kérte, hogy tartózkodási helyét ne árulja el senkinek és nagy csütörtöknél előbb ne jöjjön érte. Amit az meg is ígért, és nyomban elment.

Szent Ferenc egyedül maradt, és mivel sehol semiféle hajlék nem volt, ahol meghúzhatta volna magát, egy sűrű sövény mellé bujt, melyet a cserjék és falombok úgy betakartak, mint valami rejtett zugot vagy födött kunyhót. Itt imádkozott és itt merült el a mennyei dolgok szemléletébe. Az egész nagyböjtöt ott élte át. A magával hozott két kenyérből egész idő

Szent Ferenc-kápolna Sikondán, a Pécs melletti gyógyfürdőn.

alatt mindössze csak az egyiknek felét fogyasztotta el, a másik megmaradt egészen, mintahogy a nagycsütörtökön érte ment jámbor gazdája találta. Amannak is a felét csak az áldott Krisztus böjtölése iránti tiszteletből költötte el, nehogy lelkébe beszivárognék a hiúság mérge, hogy ő is kibirta úgy a böjtöt, mint Krisztus negyven napon és negyven éjen át teljesen étlen. Szent Ferenc csodás önmegtartóztatásának érdemeiért a jó Isten azon a helyen sok csodát művelt. Az emberek itt egyre-másra kezdtek ellepni a helyet, házakat építettek. Később egész nagy kastélyt emeltek, meg zárdát a barátoknak, amelyet Szigetlaknak hívnak. A kastély lakói, férfiak és nők, még mindig nagy tisztelettel vannak a hely iránt, ahol Szent Ferenc a nagyböjtöt tartotta.

Boldog Margit példaképe — ma.

Irta: Dr. Vöő-né Pécs Mária, felső keresk. isk. tanárnő.

Egő áldozat Isten oltárán. Istennek ekes lilioma: — így ragyog felénk az évszázadok távlatából Boldog Margit, a magyar királyleány csodálatosan szép, szüzesen tiszta, finom alakja.

Nincs senki, aki meg ne csodálná, akiben tiszteletet ne gerjesztene.

De van-e nagyobb különbség, sőt ellentét, mint az ő kora és a mi korunk között? — mondogatják. Hiszen ez a gyönyörű liliom más légkörben, Pannónia híres virágoskertjében fakadt; a XIII. században a szentek hagyományán nevelődött. A középkor szelleme lelkileg egységes, embere pedig naiv, gyermekded és egyszerű volt, mert mindig az ég felé nézett. Annak a kornak nem voltak problémái... S ma? Szédítő haladás, bámulatos találmányok, repülőgépek, bombavető, páncéloskoesik, újabb és újabb bűncselelt és gazdasági rendszerek, műanyagok és polvitaminok kavarnak körülöttünk; — mindenre van recept, és megis csupa „problema” és kérdőjel minden.

Mily ellentét...!

Es lehet-e példakép ebben a forrongó, hírverő, kifelle elő, tesztő-erejű világban az, aki „elrejtőzött, életet nem becsült, hirt nem keresett”, — „az magyar királynak leánya, aki hett tart vala a konyhán, főz vala, fazekat es talakat mos vala, a konyhát megseprti es fát hord vala”, aki „szakadozott saruban, odafagyott ruhában jár telviz idején es fekvőhelye nemikoron egy kis gyékény...”

Lehet.

Mert azok, akik az eltszentségben is valami modernséget hajhásznak, megteledkeznek a lenyegről. Feledik az örök emberit” a könyvek, kulturák és eszmék kieserzettjeiben. „Testvér! az ember — ember mindenütt.” Azért értjük meg a multak történetét, azért tudunk gyönyörködni a világirodalom régi remekeiben, mert látjuk, hogy akkor is úgy örültek és szenvedtek az emberek, mint ma, akkor is sóvárogva, küszködve kerestek a boldogságot es nyugtalan szívvel kopogattak bezárt kapukon: kerestek a békét.

Az ember — ember mindenütt.

S ha olvassuk Boldog Margit korának történetét, meg az akkori idők hasonlóságát is élısmerjük korunkkal. Bar nem ismertek a „szecialis problema” elnevezést: ismerték a nyomort. „Tekintetel csak egyszer kunyhómba, elve látnád a panaszt előttd”. „Jajdult föl akkor a szegény jobbágy. Akkor is voltak rabjai a testnek, rabjai a penznek, rabjai a bunnak. Haború is pusztított: zsákmányvert, hatalomert; orkánt zúgott el hazánkon a tatárjárás. Dramai kepet ad errol személyes tapasztalataiból Rogeriusz mester, váradi kanonok: „iszük, romhalmaz, temető az ország s a „bujdosok előtt szüntelenül a halál lebegett.” De mind ebben a kor Isten sujtó kezét es büntetést látták bűneinkert es a szenvedésekből a neplelek megtörve es meg-

Mees L.

alázva, — de megtisztulva emelkedett ki. — Magyarország talpraállt, megerősödött.

S ebben a földi-lelki talpraállásban, megerősödésben fő-része volt Margit királyleány áldozatának, példájának, imáinak, engesztelésének.

Valóban időszerű tehát az ő példaadása és ezt a tündöklő, útmutató példát méltán állíthatjuk bele egyéni életünkbe és a nemzeti életbe.

Vessünk csak néhány pillantást Boldog Margit életére, amely megindító szépséggel tárul elénk a Margit-legendából (Rátkai Lea ford. 1510. körül) és a történelemből. Látjuk, hogy szülei engesztelő áldozatot szántak Istennek, a tatár veszedelem elhárításáért. Így kerül Veszprémbe, majd a Nyulak-szigetén levő domonkosrendi kolostorba. Később, amikor kivirult az ékes lilium, szülei már állítak volna a válságos időben tett fogadalmuktól, — három kérő is versengett a királyleány kezéért, — de ő, mostmár szabad akaratlál, önként vállalta az áldozatot nemzete büneléért és hűségese maradt Égi Jegyesehez. S egyre szigorúbban vezekelt és fokozza önsanyargatásait atyja és István bátyja családi vizsgálva idejében, és csakugyan békét is teremt a viszálykodásban és gyűlölködésben.

Egész élete imádság és munka, szakadatlan szolgálata Istennek és embertársainak. „Oly igen engedelmes vala“: vidáman és készségesen tartja meg a szabályokat. „Igen szeret vala élni szegénységben“: féltve őrzi lelke tisztaságát, óvakodik a szemek kívánságától, a testi gondolatoktól és kerül a legkisebb erre vivő alkalmatosságot is.

Legdrágább kincsét egy ládikában őrizte és halála után ugyancsak elcsodálkoztak az apácák, amidőn felnyitották: „E szent szűznek ő ládikájában való kincsek ezek valának: két cilliumok és vasból való öv, egy vessző és két nemez kapca vasszögekkel... Ezek valának az ő kincsei, kikkel gyűjté az boldog érdemeket, mely érdemekkel segít mostan minden hozzáfolyamodó bűnösöket“.

I. Mindaz, amit itt látunk, nem romantika, nem érzélgés, nem esztétika, nem is programbeszéd, hanem minden csendes elrejtőzésében is: élet, tett, evangéliumi élet.

Ime, ő megmutatta életével, hogy fő a lélek szépsége, a többi mind csak keret, díszlet. Szép lehet egyaránt a királyné és az egyszerű falusi asszony lelke, — s ő szét-törte a díszes külső keretét és diadalmasan, alázatos szépségben lépett ki belőle.

Életéből látjuk, hogy lelkünkben mindent magunknak kell csinálnunk, semmi sincs készen. A jó indítékok csak kövek, amelyekből építenünk kell. Mi akarsz lenni? Barlang, vityilló, vagy Isten temploma? Dolgozd ki, dolgozzál rajta. — Margit királyleány csakugyan remekbe formálta lelkét, Isten templomát.

Ez a „királyi lélek“ állandó kapcsolatban állott Istennek. Tudta, hogy oda tartozik és állandóan, biztosan ment feléje. Ebből az állandó, benső kapcsolatból

(szőlőtő—szőlővessző) fakadt erényeinek csodálatos, kiáradó forrása: hűség, engedelmesség, egyszerűség, alázatosság. Megértette Isten akaratát, megtartotta törvényeit és nagy felelősséggel, hőiesen megoldotta életét.

„Problémák“, vélemények, irányzatok, „elméletek“ játéklabdája: modern ember, neked is tudnod kell, hogy Isten rábízta az életedet, hogy megoldjad, legyőzzed nehézségeit és elszámolj róla! Tehát felelős vagyok elsősorban önmagamért, lelkemért: Istennek.

II. S mennyit tanulhatunk Boldog Margit életművének részletmunkáiból is. Itt van például az alázatosság, amelyről ma talán a kellenél is többet beszélnek, mégsem gyakorolják mindig Isten akaratára szerint. Ma inkább csak földi értelemben és vonatkozásban, sokszor kényszerből, máskor hűségből hoznak „áldozatot“(?), vajmi gyenge kapcsolatban Istennek.

Ha pedig hoznak áldozatot, egész nap szól a nagyharang. Ki, mit tett, fia-lánya, sógora milyen nagyszerűt mivel: erről szól a hírharang. Egyetlen parányi érdem sem marad rejtve a világotól a reklám és önkéltám korában. Ha valaki éppen csak elvégzi munkáját, már hasábszámra fölmagasztalják, nem is szólva a szédelgő feldicsérelésről: minden kezdő „beérkezett“, mindenki művész, művésznő, mester, csillag, tünemény.

Boldog Margit a maga érdemeit sohasem emelte, erényeit és önsanyargatásait titkolta, és midőn egyszer ezt egy nővér szóvátette, így szólt hozzá feldőn: „Rosszul tetted, kedves nővér, hogy ezt elmondtad. Ezután nem bízom rád titkomat.“

S ez nemcsak tanulság a reklámozók számára, hanem vizasztalás is a névtelen munkásoknak, akik ismeretlenül, igazán alázatosan viszik az ő kis mécsesüket Isten felé és talán nem is tudják, hogy másoknak világítanak.

III. Önkéntes áldozatából azonban nemcsak külön-külön meríthetünk buzdítást és vizasztalást, hanem a magyar nemzet is. A háborúban megmozdul az emberiség energiája, — közönséges emberek hőskönnőnek, de nem tudhatják senki, hogy olyan folyam ez, amely sok szenvedélyt, bünt, kanzsiságot, szennyvet hord magában, sodor és vet a partra. „Naiv pszichológusra vallana — mondotta Prohászka —, ha azt gondolnák, hogy a háborúval együtt jár az erkölcsi renaissance, és ez — annak ia-fia.“ — „A háborút csak az erkölcs győzheti le.“

Egy tehát a lényeges: javunkra kell fordítanunk az Isten látogatását. Ezt kell megtanulnunk a középkor embereitől, akik gyarlóságaik, bűneik miatt, bánatukat tartani, és Isten eltörte haragjának ostarát, ha megtért a magyar nép.

S a nagy földrendésben és pusztulásban az Isten oltárán égő áldozatnak, Boldog Margitnak, önként vállalt áldozatát, imáját, vezeklését, engesztelését kell beállítanunk nemzetünk életébe s az igazi hazaszeretbe.

»A KIS JOSÉM SZEME«

Konstantinápolyi mozaik.

Szemelvény P. Schrotty Pál, O. F. M. tartományfőnök legújabb művéből.

Így mesélt mindennap az élet minden mozzanatában, kis Josém nagy, kerek, nyugodt szeme. S e közben annyi szépség ömlött el rajta, hogy az a ritka, mely érzésű és finom emberismerő, ki ezt a szép szót mondotta, hogy három szép dolog van a világon és e három közül a legszebb az ártatlan gyermekszem, egészen biztosan olyan szempárra gondolt, mint amilyen kis Josémnek volt...

A gondolkodó ember szeret nyitott szemmel a világra pillantani. És én nem mondhatnám, hogy nem tartozom azok sorába.

Láttam világot hódító, kemény hadvezérszemeket és láttam szemeket, melyekből már csak a túlvilágba vetett remény csillogott felém. Láttam szemeket, melyekben a nyitva álló élet színes, gazdag lehetősé-

gének gondolata égett és olyanokat, melyek kétségbeesett önmaguk miatt. Láttam szemeket, melyek tűzön, véren, vizen keresztül céljuk felé villogtak, és olyanokat, melyekben a bölcs mérséklet szelleme ült. Láttam szelid és tiszta, ibolvacsokorhoz hasonló szemeket, és láttam szemeket, melyek ezüstösen fénylő víztükrön izzó parázshoz hasonlítotak. Láttam bűnbánó Magdolna-szemeket, és sötét felhőkben cikázó villámokhoz hasonló szemeket.

Halálban megtört, kétségbeesésben színtelenné vált, szenvedéstől égő, egyenes, tiszta hitvallói örömben úszó, boldogságban fürdő, vigan, frissen ragyogó szemeket láttam... de az én kis Josém szeméhez egy sem hasonlított...

Csak mikor a mesésen szép keleti

esték homálva csöndesen leereszkedett a városok gyönyörű királynéiára és én a terraszról az esti csillag feltűnését és tiszta ragyogását figyelhettem: csak mikor a Marmara-tenger közepén gyöngyként kiemelkedő szigeten egy zümmögő méhike társaságában az útszéli mezei virág szépségét csodálhattam, akkor mondtam, hogy az esti csillag, s a mezei virág a két legszebb dolog a világon. — de az én kis Josém szeme még szebb: igazi gyermekszem.

Egy reggel melegebben és bizalmasabban simult hozzám az én szép szemű kis Josém. Némán aikához emelte kezemet, ajkától homlokához s rámsütötte szemét egy másodpercig, de nekem úgy látszott, mintha a Boszporusz nem lenne elég mély, hogy befogadja azt a bánatot és fájdalmat, mely az én kis Josém szép szeméből felém égett. Aztán hirtelen lecsukta szemét, lehajította fejcskékjét, mint virág a tavaszi fagy után...

KRISZTUS KÖZELÉBEN

Irta: P. Roznik Rajnér, O. F. M.

VII. *Boldogok a békességsek, mert ők Isten fiának fogják hivatalni.*
(Máté 5. 9)

A hetedik forrása a krisztusi boldogságnak a hetedik és tizedik parancshól ered. Már maga a parancs megtartása is mentesít a tisztességtelen vagyonszerzéssel együttjáró nyugtalanságtól. Nincs mitől félnie. A leplezés, a rajtavesztés idegölő izgalma nem rabolja el a biztos nyugalmat.

Nincs nyugalma a tolvaj lelkének...

Ezzel ellenkezőleg, mennyi rettegés kínozza a tolvajt, a sikkasztót, a csalót! Isten, mikor kihirdette a tízparancsol, a hetediket és tizediket azért sorozta a többi közzé, mert ez természeti törvény, ép úgy, mint egynek kivételével valamennyi. Benne gyökere ik természetünkben. A lopás, mint általában minden tudatos kártevés tehát sérti a természeti törvényt is. Már önmagában hordja — legalább részben — a büntetést is. *A természet ellen vétkezni büntetés nélkül nem lehet!* Ha az emberek elül a bűn titokban marad is, a bűntudat és az ezzel járó rettegés több-kevesebb büntetést zúdít a kártevőre. Mennyi nyugtalan ájtásza, elrabolt pihenés jár a tisztességtelen szerzeménnyel... A bűn után jár a büntetés már itt a földön is. Hát a másvilágon?...

Ha a parancsszegés gyakori, az idegfeszítő félelem azokat is elfogja, kik féltik tulajdonukat... Gondoljunk a kommunizmus sötét napjaira, mikor a *«minden a miénk»* volt egyesek vezérgondolata. A I onya anság ői si sú ylyal nehezedit rá az egész országra. Idegtépő izgalma forrása a véték.

Kiszámíthatatlan sok békesség származik a lopás vétségéből. Még akkor is, ha emberek nem büntetik. Pedig milyen sokszor rajtaveszt a tolvaj! Az emberek azután büntetik, szegycint hoznak rá. Itt közelünkben az egyik községben, de a szomszédosokban is sűrű egymásutánban tüntek el a hízott libák... De csirkék és másgeyebek is. Nyomozták, keresték a tolvajt. Sokáig eredménytelenül. Végre mégis utólrerte a végzet. Leleplezték. A esendörök elfogták, vallatták. Nem volt mit tagadni. Hajtották végig a falun, mikor már mindent beismert. Ezt kellett énekelnie: *«Kacsamáj, libamáj...»* Mit szenvedhelet csak ezalatt az egy útja alatt. És még azután, hosszú évekig, míg lassan napirendre lérték felette. De még a börtön is kijárt érte... Hát érdemes volt? Csak az emberektől kapott büntetés is mennyivel felülmúlta azt a kis előnyt, mit a lopott étel élvezete szerzelt. Hát még a bűn? ... Rossz üzlet a bűn... Isten csak úgy boesájtja meg még a gyónásban is. ha a jóvátételt ko-

Bűnünket Ő hordozta.

molyan megígéri és teljesíti: Csak a jóvátétel után van teljes és végleges boesánat...

Hányszor póruljár a tolvaj?

Magában a lopásban kapja súlyos büntetését.

Róma közelében, Poli nevű kis helységben van egy esodatevő szobra a Bold. Szűznek a templom főoltárán. A jámbor hfvek kéresek meghallgattatásáért hálából sok drága ékszer ajánlottak fel, miket a szoborra aggaltak. XII. Pius is adott egy gyémántokkal díszített aranykoronát 20.000 líra értékben. 1911. dec. 28. án beosont a templomba egy tolvaj és a magas álványon elhelyezett szoborról le akarta szedni az értékeket. Ahogy kapaszkodott, egyszerre ledült a szobor, vele együtt leest a tolvaj, kit a szobor agyonütött. A sekrestyés talált reá... Liptószentmiklóson két vasuti munkás látta, hogy az egyik vagonban szeszt szállítanak. Titokban az egyik hordót megfúrták és nagyot ittak belőle. Röviddel azután irtózatos kínok között meghalt mind a kettő. Faspirtuszt szállítottak a hordókban, mit égetésre lehet csak használni, ivásra nem jó, mert erős méreg. Baj, veszedelem, szegycint, nyugtalanság jár az idegen vagyon eltulajdonításával. Még akkor is, ha emberek előtt rejtve marad. Fokozottabban, ha az emberek rájönnek. Nagy igazság van e közmondásban: Addig jár a korszó a kútra, míg benne marad!

Ha véletlenül kerül hozzád idegen jószág, add rögtön vissza! Akok az, mely a sajátodnak is romlására lesz. Még a megkívánástól is őrizkedjél, miként a X. parancsban áll: *«Felbarátol házid, mezjét, se másjé jószágát el ne kívánjad...»*

Boldogok a békességsek!

Ha azonban valaki nem elégszik meg a parancsok pusztá megtartásával és az ebből fakadó esendes nyugodtsággal, hanem lelkében nagyobbra, tökéletesebbre vágyik, akkor a helyi leszédben elhangzott tanítást állítja szemé elé. Élelprogrammjául teszi: *«Boldogok a békességsek, mert ők Isten fiainak fogják hivatalni.»*

Nemcsak másét nem bántja, nem kívánja, de ha az övét elrabolják, vagy neki kárt okoznak, lelki nyugalommal eltűri. Benső békééi mely az Isten odadadó szeretetéből sarjad, nem zavarja meg az anyagiakban szenvedett vesztesség. Így szavakban kifejezve nem tűnik fel az a lelki nagyság, mely benne el van rejtve. Könnyűnek is látszik első tekintetre, de ha higgadtan, komolyan elmélyedünk benne, akkor túlul elénk sége... Főként, ha a saját életünkéből sége... Főként ha a saját életünkéből idézünk emlékezetünkbe eseteket, mikor bennünket értek megkárosítások, csapások és vesztések. Vagy az előléptetésben igaztalannak vélt elmaradások, hátrányok!... Mily égető fájdalom és felháborító nyugtalanság fogott el. Ilyen meggondolások állítják elénk, hogy minő lelkiérőnek és fegyelmeztetésnek kell lennie abban, aki belső és külső nyugtalanság nélkül, zavartalan békességgel veszi tudomásul az anyagi kárt... Csak fokozza az erény nagyságát, ha emiatt családjá is hiányokkal küzd. Még hozzátartozóinak esetleges kifakadása sem hozza ki sodrából. Mennyire független az anyagiaktól. *Istenben és Istenek él.* Ez az a lelki mélység, mely kitermelte Szent Ferenc Atyánknak e gyönyörű mondasát: *«Istenem és mindenem.»*

Ez a lelki tökéletesség az erényeknek magasabb foka, egyzik a lelki szegénységgel. Itt is elénk áll az igazság, mint már többször is felemlitem írásaiban, hogy az erény csak úgy érheti el a legmagasabb, a szenttétevő hősi fokot, ha minden más erényt is magában foglal. És minden erény célja az első főparancs: *Sz. resd Uradat Istenedet teljes szívedből, teljes le'kedből, teljes elmédből és minden erődből!* Az Isten tökéletes szeretetébe torkollik minden erény... És itt fakad az igazi békesség!...

„AZ ÉN IGÁM” címen a napokban jelenik meg Dr. Monostory Elekné 10 keresztúti elmélkedése! Megtanít a keresztút rövid végzésére!

Ára: 2.50 P.

FERENCES+VERSELOK

KÉT KAPISZTRÁN-HIMNUSZ.

Ó. KRISZTUS HIRES HARCOSA.

— Ismeretlen ferences a XV. századból —

Ó. Krisztus híres harcosa,
Szent János, zengő harsona,
mely nagy tettekre harsana
e háborús napokban.

kereszttel győztél törököt,
kereszttel óvtál beteget,
keresztet mindig segített
vitéz viadalokban.

Esdjél nekünk bocsánatot,
hogy hitben lennénk harcosok,
nyomon követve, Krisztusod,
kiért a szíved dobban.

ISTEN-KÜLDÖTTE EMBER.

— Giambattista Barberio. XVII. sz. —

Isten-küldötte ember
látott ma napvilágot
Kapisztrán városában,
névről nevezve: János.
Jó Boldogasszony égi
ittallal megittatta;
így lett jövőbe-látó
nagy szent az istenadta.

A negyednapos fölkel,
féléves holt beszélget,
pokolba száll az ördög:
mert János Krisztusé lett.

Mezőn ha szol, a zengő
tűcsök hallgat szavára,
megtorpan a vad zápor
estében, félbevágva.

Máglyára vetve kocka,
elül a háborúság;
bejárta a világot,
tévtannak szegve útját.

Sok közt, egyik csodája:
nyitván palástja szárnyát,
a tajtekos folyóban
Mózesként szel barázdát.

Ezért méltán nevezzed
az egyház új díszének,
ferencrend oszlopának,
törökverő vitéznek.

Órök dicsőség érte
az áldott Három-Egynek,
ily férfi érdemére
legyünk Obenne egyik!

Latinból:

P. Szedő Dénes, O. F. M.

Szent Ferenc és a tájkép.

Írta: Ungváry Sándor, festőművész.

Szent Ferenc nem volt festő. — életében talán soha sem vett ecsetet, vagy rajzönt a kezébe; és mégis ő volt korának legnagyobb tájképrajzolója. Hogyan lehetséges ez?

Aki többször járt Közép-Olaszországban és ismeri azt a csodálatos hatást, amely rabul ejti a szemlélőt, amikor a tavasz hulláma előnti az umbriai dombokat, új élete; es formát adva mindennek: — a frissen kihajtott fűszál-tól a dombon rezgő fiatal fákig; az kénytelen megállapítani, hogy a táj szépsége egyrangú az emberi formák szépségével.

Ma már nyílt utak vezetnek a felfedezett és megcsodált formákhoz; és el sem tudjuk képzelni, hogy ez nem volt mindig így. Az olasz táj a középkorban sokáig pompázott felfedezetlenül a festők szeme előtt; — akiket szépsége egyáltalán nem ihletett meg.

Egy ifjú szerzetesnek kellett jönnie Assisiből, hogy végigjárva e csodálatos dombokat és völgyeket, világáig kiáltsa szépségüket. Korában ő volt az, aki először írta le az olasz tájat; és pedig nemcsak külső ellenőrizhető formájában, de belsőleg is.

Szent Ferenc belső, úgynevezett mély tájképlátó volt; — megfigyelései azért állanak olyan magas művészi fokon.

Az átlagos természetbarát rendszerint csak a nagy atekinthető szerves tájvonalat figyeli meg. Lelkesedése csak kis részben művészi, inkább ellenőrző jellegű. A magaslatról, ahol áll, elébetáruul az egész környék. Örömmel ismeri fel a távoli hegyeket, falvakat, városokat, valami nevezetes épületet, folyót, vagy utat.

Tehát: inkább az elébe kiterített távlati kép pontos felismerése szórakoztatja, mint annak belső szépsége.

Ezek szokták azt mondani: „kár, hogy nincs elég tiszta idő”. — mert akkor egy távoli folyónak a kanyarulata, vagy egy messzebb eső falu tornya is látszik.

Ezek még csak külső tájképlátók.

Szent Ferenc belső tájképlátó volt. Nála nem kapcsódott a látvány valami hasznosságához; — mint egy útnak a magasból való felfedezése, vagy egy folyó irányának pontos ellenőrzése.

Ő, ha megállt valami árnyekos mélyedésben gyűrűző forrás mellett, megcsodálta a vízben cikázó fényeket, a napsugárban ragyogó faleveleket, vagy az árnyék suhanását a fűvön. Le tudott látni azokba a titkos mélységekbe, ahová csak az elhivatottak látnak és a választottak örömét akarta megosztani másokkal; mikor, amit látott, leírta.

Jól értsük meg, mit jelent ez: hiszen Rembrandtig kellett fejlődnie a festészetnek, míg ezeket a titkos meg-látásokat és mélységeket ábrázolni tudta.

A szépség felfedezésének pillanata, nála mindennel fontosabb. Ezt példázza az a kis eset is, amely szerint Ferenc testvért sürgősen a pápához hívták; — útközben meglátott egy naptól ragyogó pókhálót, minden sürgetés dacára, megállott, hogy gyönyörködjék benne.

Gyönyörködni valamiben, nagy adomány. Gyermekek-korunkban még öntudatlanul birtokában vagyunk ennek a képességnek. Akkor még megbámuljuk a szobába be-sütő napfényt, mely varázslatos reflexet szór a falakra és a bútorokra. Gyönyörködünk kötésével az ablaknálülő anvánk hajában, amint szikrázva ragyog rajt a fény, és kötöttüi mint apró sugarak fénylenek a homályban. Csodálatba ejt egy becsukott zöld zsalu, mert az titok-zatos.

Később, az élet gondjaiban elveszítjük ezt a képes-ségünket, és már nem tudjuk, miért vágyódnak a gyer-mekkor és a szülői ház után, hiszen ha újra felkeressük, — bár ott mindent megtalálunk, mégis nagyon hiányzik valami. — Ez az a hiányzó valami! —

Állítják ugyan, hogy vannak sokan, kikben ez az ér-zek sohasem volt meg. Ezek a született tehetségtelenség; egyéb-ként igen derék emberek, de nem tudnak semmit meglátni. Azonban gondoljuk meg jól, hogy a tehetség-telenség is adomány, s ez sok csalódástól és fájdalomtól óv meg. Miért kellett Szent Ferencnek felfedeznie a táj-képet? Miért nem látták meg azt az ő korában élő fes-tők is? Hisz nap-nap után ott volt a szemük előtt?

Erre csak azzal lehet felelni: mindig egy zseni lob-bant fényt egy új út előtt. A festők elfoglaltak voltak. Szent Ferenc festő-kortársai csakúgy, mint a bizanti-niek, a régi görög és római szobrokat vették mintául és a klasszikus szoborműtől után igyekeztek ábrázolni az embert a festményeiken is, lehetőleg háttér, illetőleg táj-kép-háttér nélkül, nehogy az zavarólag hasson az ábrá-zolt alakra. A korai renaissance mesterei kezdik csak úgy használni festményeiken a tájképet, mint egy ábrázolt jelenet szerves részét. Később Perugino, vagy Raffael képein a dombok körrajza, vagy egy háttérben levő fő csillogása már hangulatot ad a képnek, de csak úgy, mint szerény alárendelt segédeszköz. Magának a tájnak egymagában még nincs jelentősége, alakok nélkül. Az ember nélküli táj és természeti szépség igazi megrájo-zása Szent Ferenc dicsősége.

Lehet-e ennek szebb bizonyítéka, mint mikor a bá-muló Leone testvér előtt rajongva magyarázza, hogy a hely, hol vándorútjukon megpihennek, milyen csodála-tosan szép és ezt a szépséget észrevenni tudni a legti-tokzatosabb ajándék, amit ember kaphat?

Emmausz felé...

P. Gyéressy Ágoston, O. S. P., a Fehér Barát szerkesztője.

„És ime ketten közülük aznap Emmausz nevű helységbe menének, mely Jeruzsálemtől hatvan futamátnyi távolságra volt. És beszélgetének egymással mindazokról, amik történtek vala.” (Lk. 24. 13–14.)

Az Emmauszba vezető úton két vándor baktak: fáradtan, rosszkedvűen és hallgatagon. Hátuk mögött ragyog a napfényben Jeruzsálem, házainak fehér tengerével s Templomának roppan! tömbjeivel. Áldozati füst, ünnepi hangulat úszik a levegőben. De mintha a dobok, csengők és hárfák öröme ma valahogy üres volna, hazug és erőszakos! Mintha túl akarna harsogni egy rémületes dolgot! Mintha vérpára úsznák a levegőben! Mintha döbbenetes csend leskelődne a vig láрма mögül! Mintha előle menekülne a két vándor is.

A hosszú hallgatást végre megtöri az egyik:

— Vajjon hova vihették testét, hogy János, meg Péter is üresen találták a sírt?

Fáradt gúnyjal feleli a másik:

— Csak asszonyi képzőlődés láthatott ott angyalokat. Magdolna meg egészen megháborodott. A fájdalom elvette az eszét... Biz' a mi Messiásunk meghalt a kereszten; legalább is az, akiről azt hittük, hogy a mi Messiásunk. Soha föl nem támasztja őt senki fia...

— Pedig micsoda jeleket művelt! Mintha Illés napjaiban lettünk volna! S milyen hatalmas volt a szömb. Mint egy új Mózes! Mindenkin tudott segíteni, csak magán nem...

— Há! csalódtunk! Azt hittük, Dávid trónja újból fel fog ragyogni a jóvendölések szerint; s végre lerázhadjuk ezt a gyűlöletes pogány igát s Mória hegyének Temploma dicsőségesebb lesz, mint volt; hisz megjövendöltett! De tévedtünk! Az idők teljessége még nem jött el! A Nazáretinek oly nyomorúságosan kellett két látor között elpusztulnia, hogy ennél siralmasabb vége nem is lehetett volna...

Elhallgattak. Újból végigborzongott lelkükben az utolsó napok minden véres emléke. Sötét és merev arcúcal néztek maguk elé és szólanul haladtak a poros úton, a tavaszi délután önfelédlt ragyogásában, hátuk mögött egyre messzebb hagyva a gyilkos Várost...

Ekkor, észre sem vették, honnan bukkant elő, egy magányos vándor közeledett: felejük s miután udvozolték egymást, hozzájuk csatlakozott. Mindjárt meg is kezdte tőlük:

„Micsoda beszédek azok, melyeket egymással utközben folytattok és hogy oly szomorúak vagytok?” (Lk. 24. 17.)

A két tanítvány esodálkozva néz az új utitársra. „Felelvén pedig egyik... mondá neki:

— Csak te vagy-e idegen Jeruzsálemben, ki nem hallottad, amik ottan történtek eme napokban?” (Lk. 24. 18.)

S kutatva néz az idegen arcába; de annak egy izme sem rándul, mikor kérdezi:

„Mik?”

Felelének azok:

A nazáreti Jezus esete, ki profeta-fetia volt, hatalmas a tetben es szóban Isten es az egész nép előtt; miképen adták őt halalos ítéletre a pápi fejedelmek es a mi főembereink es megfeszítették őt. Pedig mi a monylok, hogy ő az, ki meg fogja váltani Izraelt. Azonfelül ma már harmadnapja, hogy ezek történtek. De némely közülünk való asszonyok is megzavartak bennünket, kik hajnalban a sírnál voltak es nem találván az ő testét, visszajövének azon hírrel, hogy angyalok jelenését is látták, kik azt mondták, hogy ő el. Es némelyek társaink közül a sírhoz menének es úgy talál-

ták, amint az asszonyok mondták, őt magát pedig nem látták.” (Lk. 24. 19—24.)

Az ismeretlen vándor szeíden korholja őket:

— „Ó ti balgatagok es késedelmes szívűek mindazok elhívésére, miket a próféák szözlottak. Hát nem czekek kellett-e szenvedni a Krisztusnak es úgy menni be az ő dicsőségébe?” (Lk. 24. 25—26.) Sohasem hallottatok, mik irattak meg fölöle Izajás próféciáinak 53. részében?

„Megvetett volt, a legutolsó az emberek között,

A fájdalom embere, a betegség ismerője;

Arca mintegy elrejtett es megvetett volt,

Azért nem is becsülták őt.

Valóban a mi betegségeinket ő hordozta

Es a mi fájdalmainkat ő viselte...

A mi gonoszságainkat sebesítettett meg,

A mi bűneinkert töröttet össze...

Mi mindnyájan, mint a juhok tévelyegtünk,

Kiki a saját útjára tért;

S az Ur óráa helyezte

Mindnyájunk gonoszságát.

Feláldoztatott, mert ő maga akarta

Es nem nyitotta meg száját;

Viszik, mint a juhot leölésre

Es mint nyírója előtt a bárány,

Elnémul es meg nem nyitja száját

Es gazdag melle jutott halálában;

Mert nem eselekedett gonoszságot,

Sem álnokság nem volt szájában,

Tudásával az en igaz szolgám

Sokakat megigazítottá tesz

Es gonoszságalkat ő hordozza,

Ezért igen sokakat adok neki osztályreszul

Es szentesztja az erősek szakmányát,

Mivelhogy halála adta életet

S a gonoszok közé számítottat

Es sokáknak a bűnet hordozta

Es ő a törvényszegőért mártírozott.”

Mondjátok, nem teliesedett-e be mindez szöruiszó-ra?

Nem mondtotta meg Dánielnek is az angyal, mikor bojttben, szákbán es hamubán imádkozott:

Köruis-pad a palások ideéből a sopronbártalvai templomban (XVII. sz.). Felette Szent Ferenc, amint alvernoi magányában a stigmákat kapja.

„Hetven hét van kiszabva népedre
 És szent városodra,
 Míg megszűnik a törvényszegés
 És véget ér a bűn,
 Eltöröltetik a gonoszság
 És örök igazság támad,
 Beteljesedik a látomás és a jövendölés
 És felkenetik a Szentek Szentje.“

Tudd meg tehát és értsd meg: Ama parancs kiadástól, hogy ismét felépüljön Jeruzsálem, a felkent fejedelemig hét hét és hatvankét hét leszen... A hatvankét hét múlva megölik a felkentet és nem leszen az ő népe, mely őt megtagadja...” (Dán. 9, 24—26.)

A hatvankét hét elmúlt pontosan, a Fölkentet, vagyis a Krisztust megölték, eltöröltetett minden gonoszság és örök igazság támadott!

Az ő országa az örök igazság országa! Igazán jövendölte róla Izajás:

„Nem a szerint ítélt majd, amit a szem lát
 És nem a szerint ítélték, amit a fül hall,
 Hanem igazságosan ítélt majd a szegények fölött
 És méltányosan ítélték a föld szelideinek...
 Az igazságosság lesz derekának öve
 S a hűség esipőjének kötője.
 Együtt lakik majd akkor a farkas a bárányal
 S a párduc együtt tanyázik a gödölyével;
 Együtt él majd a borjú, oroszlán és juh
 És parányi gyermek terelheti őket,
 Borjú és medve együtt legelnek,
 Együtt pihennek kölykeik
 És szalmát eszik majd az oroszlán, akárcsak az ökör
 A csecsemő vígan játszadozik a vipera lyukánál
 S az őspiskivó üregébe dugja kezét az anateitől elválasztott kisdéd.

Nem ártanak és nem ölnek
 Söhöl szent hegyemen,
 Mert megtölti a földet az Úr ismerete,
 Mint ahogy a vizek betöltik a tengert
 Azon a napon Jessze gyökere
 Leszen a népek zászlaja...”

(Iz. 11, 3—10.)

A Jessze gyökeréből sarjadt virág, melyen megvesszőzik az Úr Lelke, lesz a zászló, mely fölfut a dicsőség árbócán s minden nép látni fogja: csodálattal és hódolattal. S az Úr ismerete betölti a földet, mint ahogy a vizek betöltik a tengert. A Messiás országa elő, de nem úgy, ahogy azt ti elképzelték. Nem karddal és erőszakkal fogja legyőzni a pogányokat, hanem szelídséggel s alázattal, mert az ő igája édes és az ő terhe könnyű! És mindenkit magához hívogat, kit az élet meghajszolt és meggyötört: a zsidót épügy, mint a görögöt, a római szírt, vagy a római... És együtt lakik majd

akkor a farkas a bárányal s a párduc együtt tanyázik a gödölyével, együtt él majd a borjú, oroszlán és juh és parányi Gyermekek terelgeti őket... Nem értitek, hogy mindez csak jelkép és hasonlatosság? Ne ragaszkodjatok a betűhöz! Értsétek meg az Írásokat! Keressétek a lelkét...

Igy értek Emmauszba.

Észre sem vették, hogy eltelt ez a pár óra az úton, mely most igen rövidnek bizonyult. Némán, döbbenet s megrázkóztatóan tisztellel hallatták az Idegent. S mikor a ház elé értek, „Ő úgy tett, mintha tovább menne. De nem ereszték, mondván: Maradj velünk, mert esteledik és már lementében a nap”. (Lk. 24, 28—29.)

Maradi velünk, hová is mennél ezen az estén? Sihedor szél rázza a fákat. Az éj hideg, és nincs, hová fejed lehaitsad. Az éj hideg, s kívánia fázó testünk-lelkünk csodálatos szavaid fényét és meleget. Téged kívánunk, éhezünk és szomjazunk az élet diderő estelén, fáradt napjaink bevégeztén, amikor az alkonv lila fátylakat borít a dologokra s kialusznak sorban a tüzek. Kialusznak sorban a tüzek és növekednek az árnyak és sokasodnak a bűnök és sűrű és borzalmas lesz az éj a lelkek sikolyától...

Maradi velünk, Uram, mert félünk! Gvöngék vagyunk és elhagyottak, és félünk kúszik alattomosan az este s igéd tüze alig narávszik már lelkünkben! Nem engedünk, Uram! Megfogjuk áldott kezéd s házukba kényeztetünk! Izz, nem vagyunk méltók, hogy háljukunkba íjü de Nálküled még nyomorultabbak lennének! Jöj hát, Uram...

„Fe betéte, hogy náluk maradjon. És történt, midőn asztalhoz ült velük, vevén a kenyeret, megáldá és megszege és nekik nyújtá” (Lk. 24, 29—30.) „mondván: Ez az én testem...” (Lk. 22, 19.)

A két tanítvány dorombolt, s mintha kísértetet látna, úgy mered rá! Néhány pillanatra a szívük verése is elláll. Nem, sommi kétség! Isten: Ő azt! Most ráismertek arról a mozdulatról, mellyel megáldotta a kenyeret, ugyanúgy, mint az utolsó vacsorán... Remegve hullanak térdre, „de ő eltűnt szemek elől. És mondák egymásnak: Nemde szívünk gerdedez vala bennünk, amint szólott az úton és megfőitette nekünk az Írásokat? És útra kelvén abban az órában, visszatérének Jeruzsálembe.” (Lk. 24, 31—33.)

Szívükben az első Husvét örömharangjai zúgtak:

„Feltámadt Krisztus e napon:
 Alleluja!
 Hála legyen az Istennek!”

Betegségünkben orvoságunk.

Szent Ferenc missziója a társadalomban.
 P. Réthy Apollinárisz, O. F. M.

Meg 1908-ban a kitűnően szerkesztett „Religió” egyházi folyóirat 18. számában a Harmadikrendről nagyon ügyes cikk jelent meg, mely mindig élénken el emlékeztetemben s folyton foglalkoztatja lelkemet. Mint Szent Ferenc Atyánknak serdülő fia mohón kaptam e cikk után, s mondhatom, belőle tanultam meg a harmadikrendet beesülni és méltóképen értékelni. Majd mint pap sokszor elővettem e cikket, mert alapsan kivonatoltam s ebből merítettem gondolatokat. Szent Ferenc világi rendjének terjesztésére és fejlesztésére. Mikor pedig P. Trefán Leonárd a szomorú ország-szakadás után a közkedvelt Magyarországra érte ismét, egyetlen terciárius orgánusot, a Szent Ferenc Hírnököt „Katolikus Világ” néven jelentette meg, esekélységemet kért fel, hogy a harmadikrendről s a szentekről rendszeres rovatot vezessek, akkor örömmel ragad-

tam meg a kínálkozó, kedvező alkalmat s a III. Rendről, a Religióban lefektetett, alapos cikk nyomán jelentek meg írásaim 1923., 1924. és 1926. évfolyamok egyes számaiban. Azonban akkor a Katolikus Világban már nem kimondottan terciárius célja és jellege volt, azért ez a cikksorozatom, az olvasók előtt talán aktuálisabb és még érdekesebb tárgy kerülve előtérbe, lekerült a nanirendről. Attól kezdve nincsen a tervezetem, várva a jobb időket. Végre valahára a terciárius gondolat is nagyobb szóhoz juthatott, visszakérülve édes anyánkhoz, gyönyörű bazánkhoz, áldott Magyarországhoz feljött a mi esillagunk is. A Ferences Közöny, most a lelkes Magyar Barát s ennek azilis mozgatója, derek Ince Atyánk és Testvérünk, Szerkesztő Urunk kérését adott, hogy előrukkoljak a mondanivalómmal, mert azt vallja, hogy a III. rendről soha sem lehet eléget mondani. Ha sokan írunk róla, nem egyet, se feleslegesen nem írunk, hanem más megvilágításban állítjuk kedves olvasóink elé áldott Szent Ferenc Atyánk

mindig életkénes világi rendjét.

Hát azért én is szerónven fellebbentem a cserdes és hallgatag félrevonulás függönyét és megjelenek a Magyar Barát családi meghitt, meleg körében, hogy Szent Ferenc missziójáról elbeszélgessek, melyet Ő a társadalomban betölthet és megvalósíthat. Elmordom úgy, ahogy már több, mint negyedszáz év óta lelkemben melengetten ezeket a gondolatokat s amelyek egy részét már papírra róttam, ezeket újra felidézem, hisz közel húsz éve, hogy megjelentek, sokan elfeledték, mások nem olvasták, mert Magyarországon minden terciárius testvérem kezéhez nem juthatott a Katolikus Világ, hát újra elmondom, mert ha kétszer elbeszélünk is egy dolgot, más szavakba öltöztetjük s ha a jó Isten is úgy akarja s ha a kedves Szerkesztő Atyám s drága olvasótáborunk nem tartja unalmasnak, hát továbbfolytatom és befejezem, mert 1923., 24. és 26. években nem folytatólagosan jelentek meg, s így a teljes áttekintés és összefüggés nem tárulhatott a nyájas olvasó szeme elé.

Beszédes képek

Irtá: Dr. Monostory Elekné

Szent eljegyzés.

A világon nem volt, és nem is lesz soha szentebb eljegyzés, mint a Boldogságos Szűz. Tudjuk: papok választottak számára jegyest. Az ő egyéni akarata szóba sem jött. Mégis, — mint ahogy Raffael, a nagy olasz festő, képközpönön oly gyönyörűen megrajzolja, — egész lénye őszinte, alázatos beleegyezéssel beszél. Fejét meghajtó engedelmességével szinte tudomást sem vesz magáról. Mintha nem is lenne fontos a saját boldogsága.

Szent József arca (Raffael képén) férfias elkötelezettséget mutat. Látszik, nem a szó embere, hanem a tetté. Elvállalja, hogy vigyázni fog a Szűzre. S bizni lehet abban, hogy ki is tart oldalán haláláig.

A Szent Szűz csendes engedelmessége és Szent József komoly hivatástudata egymás iránti nagy, tiszta HÜSÉGET ígér az eljövendő életre.

(Ez az egyetlen lényeges minden eljegyzésnél. Ahol nincs meg a hűség reménye, ott van-e értelme az eljegyzésnek?)

A legszentebb pár életében a hűség csakugyan teljes virágjában pompázott.

Egy éjjel Szent József felköltötte a Szűzét:

— Megyünk Egyiptomba.

S Mária, akadékoskodás nélkül követte. Majd mikor József jönnek látta, csendes engedelmességgel visszatért vele Názáretbe.

És József? Elvállalta, hogy gondoskodik a Szűzről. S mellette maradt, míg le nem hunyta a szemét. Pedig mennyivel kénvelmesebb, gondtalanabb lett volna az élete a Család nélkül!

Csodálatos hűség.

Az ember egyéni, lelki életére terelve az eddigi gondolatokat, hasonlattal azt mondhadjuk, hogy minden kereszt-ség eljegyzés. Isten eljegyz, lefoglalja magának a kegyelemmel felékesített lelkét. A lélek pedig elkötelezi magát Istennek, hűséget fogad.

— Ellene mondok az ördögnek. Minden csábításának, minden pompáinak.

Mégis, — mivel gvarló, esendő emberekül van szó, — az ígért hűség egekvaldi marad. *Csupán Isten tartja meg.*

Pedig valóságos jegyváltás a kereszt-ség. Az ember Istené lesz. És cserében, jegvaiándékul, a Szentháromság képét hordhatja lelkén.

Igy indulunk el mindannyian, mint Istenől eljegyzett kisdédek. És mire felnövünk, az Isten képe lelkünkben eltörzül... Véres, fűvel koszorúzott Krisztus-arc lesz belőle.

Durva, bűnös kezünket rátettük Jézusra, s Szent Testén felfakadtak vérről folyó sebei. Ha Jézus rátette valakire a kezét, áldott, gyógyított, vagy életre hívta a holtat. Mi viszont keresztet adtunk a vállára, s Ő mégis hű maradt hozzánk. Elesett, földre nyomta a teher, de hűsége nem inogott meg. Átluggattunk kezét, de hűsége nem éithettünk csorbát. Haláiba kergettük, de kitarított mellettünk végig, míg minden be nem teljesedett. Testén semmi sem maradt épségben, de szívében a hűség, igen.

Raffaello: Szűz Mária eljegyzése Szent Józseffel.

Csodálatos, valóban csodálatos Jézus hozzánk való hűsége!

Csodálatos hűtlenség.

Délafrikában történt.

Két néger leányka Franciska missziós nővér mellé furakodik egy husvét vasárnapi szentmisén. Áldozáshoz csöngetnek. A nővér feláll, kimegy az oltárhoz. A két csöppsg, Klári és Katica, egymást biztató mosollyal néz össze.

— Vigyázz, mindjárt itt lesz!

Franciska nővér visszatért, imába akar merülni. De hirtelen érzi ám, hogy két kis kar fonódik nyaka köré, s két felül csók csattan az arcán.

A hátamögött összeség a két gyerek

— Katica, ugy-e jó volt?

— Jó, mert olyan, mintha Jézuskát csókoltam volna.

Jézus közelsége mindig jó... Hány-szor érezte ezt már velünk is! Talán szentáldozás után. Talán a rendi fogadalmótételnél. Hiszen nem egy boldog, könny-csermelyben túlsordult szeretőt láthatunk ilyenkor.

Mégis... mégis ugyanaz a lélek, amelyik Isten jóságát, édességét magába zárta, élvezte, olyan hamar el tudja hagyni Mesterét!

Szerfűlött csodálatos, — mondja Milánói Jakab, — s még csodálatosabb volna, ha nem csodálkozánk rajta, hogy miként távolodhat el Istenől még az az ember is, aki már egyszer megízlelte az Ő édességét.

Természetes hűség.

Ha másnak kárt okozunk, igyekezzünk jóvátenni. Egészen természetes pl., hogy ha egy autó elgázol valakit, az autóvezető gondoskodik a halott családjáról. Ha eltöriünk más holmiját, megvesszük neki. Ha megbántunk valakit, bocsánatot kérünk. És, — misem természetesebb, — ha valakinek az egészségét mi tesszük tönkre, körülöleljük gyöngédséggel, és ápolgatjuk.

Jézus a mi hűtlenségünk kárvallottja,

betöge. Mi sem természetesebb, hogy Magdolnaként eltörjük bűnös, — de halhatatlanságánál eltörjük bűnös, — de halhatatlanságánál fogva oly értékes, — lelkünk alabástrom edényét. Hagyjuk, csak hadd ömöljön szét belőle gyöngédségünk illatos kenete. Azzal gyógyítgatjuk azokat a sebeket Jézus Szent Testén, amelyeket mi szakítottunk fel bűneinkkel. Azzal, — t. i. gyöngédségünkkel, — áraszuk el a Szeretet Szent Betegét.

Oly természetes a bűnös, de Istenhez megtért ember végleges, halálíg tartó hűsége.

FELVÉTEL.

a Szűz Máriáról nevezett Ferences Rendtartományba.

A Szűz Máriáról nevezett ferences rendtartomány konkurstust hirdet. Aki ferences szerzetespap óhaját lenni, küldje folyamodványát (mellékelve: a keresztletétel, születési anyakönyvi kivonatát, iskolai és orvosi bizonyítványát, a szülők beleegyező nyilatkozatát, hogy fiuktól, mint szerzetestől, semmiféle anyagi támogatást nem várnak) legkésőbb július 1-ig e címre: Szent Ferenc-rendi Tartományfőnökség, Budapest, IV., Ferenciek-tere 8. sz.

Folyamodhatnak: érettségizettek, vagy oly ifjak, kik legalább a gimnázium negyedik osztályát jó eredménnyel végezték; felsőbb osztályúak előnyben részesülnek. A szerzetesi próbaér eltelével a nemérettségizettek, mint ferences papörendekérek régik a hiányzó gimnáziumi osztályokat.

A Ferenc-rend főképp lelkipásztor-kodással, tanítással, bel- és külső missziós tevékenységgel foglalkozik, s terjeszti Szent Ferencnek immár 700 éves, de örökké ifjú és derűs szellemét.

FERENCES SZEMMEL

nézzük a közélet egyes eseményeit is. Ehhez is szoknunk kell még. Szent Ferenc gyermeki egységes családot alkotnak. De milyen családot? Olyat, amelyben nem ismerik egymást eléggé a gyermekek. Pedig ránk igazán áll: annyian vagyunk, mint a rosta lika. De szervezetenül nem jelent erőt ferences kapcsolatunk. Mennyivel más-kép látnók a közéletet is, ha tudnók, hogy a magasabb állásokban is megtalálhatjuk Szent Ferenc gyermekeit. Hogy a főispánok, államtitkárok, képviselők, vezérigazgatók, stb. között is vannak testvéreink. A hivatali főnökök közt is hány tartozik Szent Ferenc családjába? Az egyházi előkelőségekről nem is szólva.

•
Az idén ünnepeljük XII. Pius pápa öszentsége érkekké szentelésének negyedszázados jubileumát. Mi, ferencesek, újabb vonatkozásban ünnepeljük ezt a fordulót. Mert szentséges Atyánk Szent Ferenc fia, s így atyai méltósága mellett a testvériség melegségével is fűződik hozzánk. Az ország katolikus-sága s több vallásos egyesület imasokrot köti a szentatyának a jubileum alkalmából. A magyar ferencesek sem maradhatnak ki ebből a szent vetélkedésből! Az Országos Terciárius Központ bizonyára készült a gyűjtés megszervezésére. Szent Atyánk kedvesen veszi ezt a magyar és ferences bokrétát!

Nem mehetünk el szóltanul a mel-

lett sem, hogy a Kormányzó úr főméltsósága Mihalovics Zsigmondot, a Katolikus Akció országos igazgatóját felsőházi taggá nevezte ki. Mihalovics Zsigmond is Szent Ferenc Világi Rendjének tagja s egyik büszkesége. A Szent Ferenc pártfogása alatt álló Katolikus Akció magyarországi vezére Bonaventúra testvér néven van anyakönyvelve Rendünkben. A ferences család örömeivel állunk Mihalovics Zsigmond üdvözlőinek taborába, s kívánjuk a jó Isten kegyelmét felelős munkájához. Külön is imádkozunk azért, hogy szeráfi lélekkel szervezze Krisztus országát a magyar ugaron. Testvérek! Igéretünket váltjuk valóra! Indítsátok fel a szándékot: áldozataink, imáink, szent-áldozásaink erejével álljunk a Katolikus Akció szervezési gondjaiba és harcaiba!

•
Nem csak a Ferences Világi Rend tagjait kell egybe szerveznünk, hanem Szent Ferenc tisztelőinek jóval nagyobb taborát is, amelyet taláiban negyedik rendnek nevezett már Sabatier. Tudósok, művészek, politikusok, papok ezrei tartoznak ide. A magyar katolizmus mily társasága alakulna belőlük! Szent Ferenc szellemét sugározná az elméleti, gyakorlati s művészi élet területére. Micsoda alakító erő! Szent Ferenc megjelenése a húszadik század értelmiség életében...!

•

LELKI-POSTA

„Istenem, adj jó gyermeket!” Tanít-hat-e önmaga szerkesztette imákat aprós gyermeki? Miért ne! Az imádságnak nem lényege az állandó és hivatalos szöveg. Az Úr Jézus megtanított ugyan a Miatyánk főiségcsé imájára, ezzel azonban példát akart adni a tökéletes imádság módjára, gondolataira, kéréseire, Isten imádsának és tisztelésének legtisztább kifejezéseire. Az a helyes imádság, amely az Úr Jézusnak ezt a törekvését hűsége-sen tükrözi. A rövidebb imák rendszerint egy gondolatot ragadnak meg a Miatyánk gazdagságából s részletezik, az élet körülményéhez mérik, s aprópérenze váltják a súlyos igazságokat. Ha ilyen imákat szerkeszt, amelyben a Miatyánk gondolatvilága tükröződik, akkor semmi helytelen nem tesz. Pl. a reggeli imában kérünk a mai naphoz szükséges kegyelmét, erőt a kísértések ellen, Isten dicsőségére ajánljuk az egész napot. — mi mást teszünk, mint más szavakba foglaljuk a Miatyánk e szavait: Szenteltessék meg a te neved, mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, s ne vigy minket a kísértésbe... Ezeket az imákat azonban csak előzőbön vagy kézírásban közölhetjük. — Az imakönyvekben már engedni meg az Egyház az imák nyomtatását, ha nem kérnek hozzá egyházi jóváhagyást. Ugyanis, sok félszesség, járatlanság, sőt

hitbeli tévedés is húzódnak az ilyen imák mögött. A tapasztalat azt mutatja, hogy a hívek szerkesztette imákban sok van ezekből. Az Egyház úgy ve-gátat ennek, hogy hivatalosan átvizsgálta az imákat, s csak azokat szabad kinomtatni, amelyeket az Egyház engedélyezett. — Persze, ne hanyagoljuk el felszeredő gyermekeinket megtanítani a legszebb keresztény imákra: Miatyánk, Üdvözlőgy, Hiszek-egy, Dicsőség, Urangyala, hit remény és szeretet indulata stb. Ezekben az imákban él a közösen imádkozó Egyház szelleme a legtökéletesebben, ezek hordozzák legszebben a jó imádság je-gyeit.

•
Paplak... Bántlak... Ismét felütjük dr. Schmiéd Béla kiváló könyvét, A FEHÉR TORONY HÍVEI c. művét. Ennyi gyakorlati igazságot és megfigyelést még nem hozott könyv a magyar könyvpiacra a falu vallási életéből, mint ez. A következő sorok a paplak megbecsülését sürgetik a hívő részéről. Sok jó lélek is megelégedezik néha erről, a paplak szentségéről, s megszólással, feles bírálgatással nyel-veli meg a pap otthonát. Az egyházas

A tavaszi napokban indul meg a terciárius szervezkedés is. Ebben az évben soha nem látott arányokban akarjuk az embereket toborozni Szent Ferenc családjába. A gyöngyösi Fájdalmas-búcsúval nyitjuk meg ezt a szervezési évet, s megfűjük a szeráfi harsónakat, hogy meghallja Szent Ferenc szavát minden lélek. Plakát, röpécédula, röpífűzet, folyóirat, szónoklat, egyéni apostolkodás és meghívás a legváltozatosabb alakban simul a szívekhez és suttogja az embereknél: Szent Ferenc hív! Jöjj, testvér, kövesd Ferencet, mint ő követte Krisztust!

•
Az ország csaknem minden templomának és fő-középskolájának az ajtaján függ Szent Ferenc hívó plakátja. A pap-hiány jelei ijesztenek újra. Nem szabad félnünk az új eszközöktől a hiány leküzdésében. A propaganda mal módszereivel is kell hívunk az aratókat az Úr földjére. Máris visszhangja támadt a mozgalomnak. Szent Ferenc sok ifjú lélekkel találkozott már eddig is. De ne feledjék a testvérek, hogy az Úr parancsa valamennyiünket kötelez: kérünk kell az aratás Urát, küldjön munkást az Ő aratásába! Fogjunk össze, s imádkozunk jobban, mint eddig! Mert ma több papa és apostolra van szüksége a világnak, mint valaha. A tavasz a hivatás-vetés szent ideje. Az idén különösen kérünk növekedést az elültetett hivatás-palántának... Szent Ferenc virágokertje is gazdagodjék vele!

szellemmel vele jár a pap és paplak megbecsülése. Szent Ferenc gyermekei különösen tűnjének ki ebben az éremben. Vessük szívünkbe minden szavát a könyvnek: „Egyik Balaton-menti plebánia épületre valaki ezt meszelte rá: Bántlak. A plebános ránevezte a szóra s maga elé merengve sóhajtott: — Így van! Az a szó üzenet volt abból a tartományból, ahonnan gyűlölettel néztek a templomok tövében meghúzózó falusi paplakokra. Az a szó több volt, mint egyszerű szójáték. Az a szó dióhéjba foglalt történelem volt. A paplak ugyanis állandó céltáblája minden rohamnak, minden viharoknak és minden forradalomnak. Rugják, Szidják. Gúnyolják. Fenyegetik. Rágalmazzák. A támadás azonban nem ér célt. A paplakok keményen állják a vihart. A szegletkövön ezer szikra születtek, de minden szikra fénye egy villanás abból a dicsőségéből, amit az elfogulatlan bírálat biztosít a plebániaépületnek és szerény lakójának, a falusi lelkésznek. — Ez a lelkész nem fél. Hitvallók gyermeke és hősök ruháját hordja magán. Készen áll arra, hogy szembeszálljon a bántalmazókkal. És ha netalán ablaka alá vonulna Jeruzsálem minden sópre-deke, akkor majd ő is beszél. A támadók közé kiált: — Ember, mid van, amit nélkülem alkottál? Mi lett volna veled, ha én nem lettem volna? — Ez a kérdés egy biztos védelmi mozdulat, mert csak a gyűlölettel elvakult ember nem látja be azt, hogy a plebániák és a szerzetesi cellák mélyén dolgozó papok többet lendítettek az élet szekerén, mint a szájhősök a világ-mindenség szelapén.” Olvassd el kétszer is. — Testvér!

"GALAMBÚC" Jfjúsági-rovat

Rovatvezető: Dr. Monostory Elekné Eger, Vécsey-u. 25.

NAGYBŐJTI GONDOLATOK.

Menjünk lélekben a Golgotára! Megremeg lelkünk, szemünk könnyes lesz, mikor a kereszt tövében látjuk azt a szörnyű vérpatakat... Az Úr Jézus haladoklik, a Szűz Anya zokog... Istenem, ilyen ára van a léleknek?!

Az Isten Fia szenvedett oly szörnyű kínhalált! Az a test, amely a Szentlélektől vételezt, összeroncsova. Az az arc, amely oly biztató és szép volt, vérről mocskolt. Az a kéz, amely annyit jót tett, átluggatva. Értünk fáradozó szenteség lába a kereszthez szeptezve. Szeretettől lángoló Szíve átúfve. Az a két szem, amely oly jóságos volt, megtört a halálban, de megdicsőült szent feltámadásban és túlsugárzik minden éjjelen.

Óh Jézusunk. Te ott a Golgotháról már előre láttad a mi botlásainkat. Mily nagy fájdalmat okozott ez neked! Jézus, bűnösök áldozata, irgalmazz nekünk!
—s —a.

MATER DOLOROSA ...

Hét törrel keseregsz a Golgotán. Kiséred Fiadat keresztútján. Vigy engem is magaddal, jó Anyám! Hadd menjek veled a Kálvárián!

A keresztet úgy oly könnyű vinni: Sivár úton Rózsa nyomán menni. Anyám, fogod a kezem és vezetsz! A szenvedés így oly jó, oly édes.

Homoki Szabó Margit.

a tavaszi szelek, bőjti szelek. Hivatásuk, hogy kitisztítsák és megszüpítsék az ifjúság lelkét. Testvérek, engedjük azért, hogy a tavaszi, a bőjti, friss, fi-cánkolo szelek áramai belesongjanak lelkünk hárfájába! Szívünket seperjék meg minden piszoktól! Elmenket pedig józanítsák ki minden ködből, szürke és fekete ködből!...

A józan bőjti és tavaszi Szél-testvérek fakasztják fel lelkünkben az ártatlanság hóvirágait mellett az ibolyákat, amelyek viszont a gyóntatószék Tűzbirodalmának tavasz-pázsitján teremnek.

Testvérek, utatok, jűk és leányok menjünk ifjú tavaszunkban sokszor ilyen ibolya-szedésre!

Tóth Olga Lyvia Iyccum II. o. t.

Beato Angelico:

Angyali üdvözet.

A természet díszbe öltözött.
Suhanó szárnyakkal jövök, ó Mária. Fogadd az Úr szavát, szívedben zendüljön A „legyen” csendülő, örökszép dallama!

Kovács Rózi
tan. k. n. V. o. t.

Bőjti szelek ...

A minap olvastam Szent Ferencnek a Szél-testvérről írt gyönyörű sorait. Akkor sarjadtak a lelkemből ezek a gondolatok.

Vannak nyári, téli, őszi és tavaszi Szél-testvérek. Mindegyiknek megvan a maga hivatása.

A nyári szelek forrók. Buzakalászokat sudáritanak az égnek, arany-patinával zománcozzák be a mezőt, és zamatos gyümölcsöket érlelnek a lombok mélyén. — A lelkületben is vannak ilyen forró széljárások. A mély, izzó és lobogó lelkületet élok szentlelkus lelkét látogatják, hogy ott megérleljék a nyári csodákat. Az ifjúságnak a lelkületben meg kezdődnek ezek csak nagy ritkán vendégei.

A téli széljárások Atlas-vállal holtvasokat görgetnek dermesztő és fagyasztók. Szellemi és lelki síkon ilyen téli szelek a pesszimizmus és a tisztá racionalizmus széljárásai. Kifagyasztanak a szívből minden érzés-gyöngyvirágot. Hi-

degen szikrázó hópelyhek; hideg érzéltelenségek és elfásultságok milliónyi tömegeskeikkel hordják tele a lelkét. A téli szelek sem lehetnek az ifjúság barátjai. A fiatal lelek nem pesszimizista, nem racionalista, azért a szellem és a lelek fagyasztó széljárása is távol áll tőle.

Az őszi Szél-testvérek az elmúlás Danaidák-hordójának a napszamosai. Tépik a fák lombjait, hordják a száraz, avart és a zörgő faleveleket a halál-ur puttonyába: a Danaidák hordójába. Szél-kaszájuk csókja alatt gyászdzalt zúg a természet. A gigászi koporsó október és november hava, a ravatal körül zordan kántáló pap a csontvázhalál... Minden elmúlik a földön, csak az ifjúság virul. Merészen a csillagokba szegezi a homlokát. Az élet, a tavasz kezdetén áll meg, élni és virágozni akar. Azért az őszi szél sem az Ő Szentlélek-járásának a szimbóluma.

A fiatalok lelkének tejtestvére a tavaszi szél. Az ifjúság szíve, lelke kitártult mező a tavaszi szelek számára. De

FATORNYOS KISFALUM.

X. Fejezet. Sárvári emlék.

Sárvár falunk járási székhelye. Több országos vására van évenként. A nyári, augusztus első hetében. A búcsúra való bevásárlás céljából erre a vásárra Anyuka és a nagymama is elmentek.

Mi, gyerekek, lestük a vásárfiát, s mondhatom: Anyukáék nagyon kedves vásárfiával leptek meg bennünket. Hiába, Anyuka és nagymama ismeri a gyerekek észjárását!

Mindháromunknak egy-egy „hollandit” hoztak. A hollandi a gyermekek biciklijé. Két kis kerék, amelyet egy lapos padlócska, — ezen áll az egyik láb, míg a másik a lendületet adja, — fog össze egy tengelybe. A két kéz pedig egy rúdra támaszkodik, amely elől nyúl fel.

Ezekben a napokban rengeteget „bicikliztünk”. Ez lett főfoglalkozásunk. Sőt, hármasban rendeztünk egy hosszú távversenyt is. Neki, ahol jobbat, jobb uzsonna várt bennünket, mert itt mindkét családnak: Mariakéknak és nekünk is vannak rokonaink. Különben a távversenyt elég nagy előnnyel a Kis-Józi nyerte. Hiába, ő fiú: jobban bírta az izommunkát és az ermedetlen kezdelmet. A dija az volt, hogy mi ketten elmondottunk a szándékára egy-egy rozsafüzért, amit ő nagylelkűen fatornyoskifalunk lelki javára ajánlott fel...

Hej, de szívesen mentünk ezután babaiba vagy ki a mezőre uzonettel. Mi letünk a falu „hurverő irodát”. Sőt, megígártunk missziós cettel kifalunk összes hazáit, hogy futotték legerősebb és apostolkodjunk!

EI is neveztek bennünket a faluban „a jó Isten kis riportereinek”. Utasítói munkánkról beszámol a következő két kis fejezet.

Tihanyi Miklósné.

LEVÉL EGY VII-ES GIMNAZISTA BARÁTOMHOZ.

Kedves Barátom!

Crookes a három halmazállapoton kívül egy negyediket is fölfedezett. Ez a sugárzó halmazállapot. Az erre a célra rendelt csövekben magasfeszültség mellett a cső maradék levegője két részre szakad: negatív töltésű elektronokra és pozitív töltésű ionokra. A negatív töltésű elektront a katód, a pozitív töltésű iont a pozitív sarok tasztítja.

A pap életében is van egy állapot, amit el nem lehet kerülni. Ez a papi negyedik halmazállapot: a szenvedés, nagy feszültségek kettészakítója. Mindig levezeti a kemény ellentéteket, mindig lelki frisséget leverget. Mert a szenvedés nem ködben lógó álomkőnnyed valósága. A szenvedés okozója a magunk között en kis világa: a levegő, ahova beszorultunk: mi magunk. De főleg környezetünk. Ezzel le kell tudnod minden tettetés nélkül számolni! Tudsz-e kitarotán várni, míg elül a vihar? Meg tudod várni az időt, míg az emberek belátják, hogy a rólad alkotott ítéletükben tévedtek?

Es ha tudsz várni, eléred a negyedik halmazállapot csodás tüneményét: sugárzó egyéniség leszel! Szétszűrsz a mindennapok szűrkeségébe a havasok szikrázó fehérségét. S akkor igazán átéred majd a szenvedés megsebesített szerelmesével, Szent Ferencel: „Az én életem Krisztus és meghalnom nyereség!”

Tudsz-e szenvedni? Elfogadod-e a szenvedő Krisztus legrágóbb ajándékát: a fölülemelkedni kész szenvedni-tudást?

Ha igen, akkor jöjj! Tiéd a finom lélekzudulések világa! A papság nemcsak szépség és öröm, hanem szenvedés is. S ha ezt megérted, megérted az Egyház nagybőjti hívó szavát: „Kik ámentek az úton: figyeljete és lássátok: van-e akkora fájdalom, mint az enyém...” Krisztus adja kezébe. Az Ő kezéből kapott szenvedés dicsőségre lesz majd!

Hogyan? Erről majd következő levelemben!

Addig is ölel barátod:

P. Hajnal Ágoston, O. F. M.

Cimem: Ferences Tartományfőnökség, Budapest, II., Margit-körút 23.

A GYÖNGYÖSI FAJDALMAS SZŰZ BÜCSÚJÁT a gyöngyösi kerületi terciáriusgyűléssel költjük egybe az idén is. Fájdalmas péntek előtt háromnapos ájtatosságot tartunk, az előestéjén már az egész környék résztvesz a felemelő gyertyakörmeneten és az éjjeli zsolozsmán, majd az ünnepen az ünnepélyes főpapi szentmise után tartjuk meg a harmadikrendiek beöltözési és fogadalomtételi ünnepségét. Az ünnepséggel kapcsolatban konferenciabeszédekben méltatjuk a Harmadik Rend jelentőségét és feladatát napjainkban.

Apc. Meleg ünnepségben volt része az apci rendiközösségnek f. e. jan. 11-én. P. Réz Marián vizitátor meglátogatta a községet, s lelkesen buzdította a világi rendet megbecsülésére a hivatást. 19-én 7 testvér öltözött a terciárius ruhába. A szertartás után P. Marián az iskolában a testvérek jelenlétében adta át Szita Mihály ft. plébános úrnak az igazgatói kinevezés okmányát. Az új igazgató megjelölte az újév programját, s nagy reményeket fűz a terciárius apostolkodáshoz. Zagyvaszántóról 30 testvér jött át a hidegben, hogy résztvegyen a bensőséges ünnepen. Szent Ferenc Atyánk áldja meg gyermekeit!

Harmadikrendi tisztújítás Salgótarjánban. A gyűlést imával és énekekkel kezdtük P. Réz Marián plébános urunk mint rendi igazgató atya jelölése alapján egyhangúlag választottuk meg a következőket. Előjáró: Horváth István, jegyző: Andrászkó Ede, pénztáros: Schner Józsefné, titkár: özv. Angyal Jánosné, könyvtáros: Bereczli Mária. Tanácsosok: Jakubove Józsefné, Ravasz Jánosné, Sunyovszki Józsefné, Palaticki Istvánné, Hegedűs Boldizsárné, Jakubik Józsefné, Deák Antalné, Varga Gyuláné, Szerémi Lászlóné, Fodor Mihályné, Molek Mátyásné, Stér Jánosné, Olai Ida, Popovics Gyula, Kertész Dezső. Minden egyes tanácsost külön munkaköre van. A választást rendi igazgató atyánk rövid buzdító beszéddel zárta le. Isten áldását kérjük munkánkra.

Angela nővér.

A gyöngyösi Fájdalmas Szűzanya új kegyoltárára adakoztak:

Szent Ferenc III. Rendje, Mezőtárkány 70.— P. — Palásti hívek 74.90 P. — N. N. Bába 5.— P. — Egy miskolci katona gyűjtése 36.10 P. — Jászjákóhalmi hívek 23.— P. — Hangonyi hívek 14.50 P. — Valkói hívek 25.— P. — Vác-szentlászlói hívek 51.10 P. — Ipolykéri hívek 20.80 P. — Mátradereskei hívek 26.40 P. — Dacsókeszi hívek 50.90 P. — Szelényi hívek 40.08 P. — Tatárszentgyörgyi hívek 10.50 P. — Lukanényei hívek 27.40 P. — Varsányi hívek 20.80 P. — Szalattnyai hívek 20.— P. — Balatoni hívek 21.40 P. — Leszenyei hívek 21.30 P. — Dávidi hívek 22.96 P. — Nagymácsédi hívek 21.10 P. — F. J. Erdőliget 5.— P. — T. F. Miskolc 8.— P. — Tukora B. János 10.— P. — N. N. Hugyag 2.— P. — S. I. Jászberény 5.— P. — N. N. Jászberény 3.— P. — Gyöngyösllymosi hívek 68.89 P. — Szent Ferenc Harmadik Rendje, Rózsaszentmárton 30.40 P. — Özv. K. B.-né, Jászberény 3.— P. — Szent Ferenc III. Rendje, Drégelypalánk 67.70 P. — V. B. és neje, Kassa 5.— P. — Sz. G. Szolnok 3.— P. — E. E.-né, Eger 5.— P. — Szolnoki hívek 80.12 P. — Gutai hívek 78.— P. — A Szűzanya áldja meg jószívű tisztelőit!

ISTEN VESŐJE ALATT. Írta: Kasbauer Szixta (ford. Gerely Jolán). Kiadja: Szent Imre Missziós Szeminárium, Kőszeg. 400 l.

P. Janssen Arnold az „Isteni Ige Társaság” alapítójának küzdelmes életét és missziós műveinek gyors kifejlődését hozza ez a könyv. Művét 1875-ben a kultúrhare legküzdelmesebb korszakában kezdte meg. A birodalmi törvények szerint Németországban nem volt szabad papnevelő intézetet fölláttatni. Ő ennek ellenére terve vette. A mennyiségtan tanára volt, s így joga volt Hollandiában is tanítani. Ezért odautazott és kiszemelte a telket, ahol missziós házat felépíttette. Nagy nehézséggel tudta csak a szükséges tőkét előteremtteni. Szorult helyzetében úgy látott, mintha le kellene mondania ter-

véről, de a münsteri ferencesek és a düsseldorfi klarisszák nagyobb pénzösszeget adtak neki. Ezzel megveti az első misszióház alapját Steylenben. A Társaság itt lassan fejlődik.

A ferencesektől kap missziós területet is Dél-Santungban.

A nagy dolgok nagy áldozatot kívánnak. Igen sok türelmet kellett gyakorolnia az Alapítónak, míg művét megszilárdította.

P. Janssen az imádság embere volt. A sok küzdelem, fáradság, sikertelenség alatt egyszerű, türelmes, szelid és alázasatos pap maradt. Erős vágya a pogányok megtérítése, amely végül sikerült egész életét. Egész lelkiségét visszatűrőli szép fohászmája: „Az Ige világossága és a kegyelem Lelke előtt hátráljon meg a bűn sötétsége és a pogányság éjszakája! És éljen Jézus Szíve az emberek szívében!” (169. l.)

A könyv mindvégig rendkívül érdekes. Néha úgy tűnik föl, mintha nem is élétrejzen lenne, hanem regényes elbeszélés.

Az Egyház hivatalosan megindította már P. Janssen boldogáavatási püret, ami különös érdekeséget kölcsönöz a könyvnek. — A rendalapító Atya 1909-ben szentség hírében halt meg: „Nemcsak átlagos értelemben vett jó ember volt, — mondják sokan, akik haláláról értesülnek. — Janssen Arnold szent volt”. (397 l.)

N. D. G.

Baumann—Ferdinánd S. J.: „A PAPSÁG SZOLGALATÁBAN” címen csinos, kis könyvecske jelent meg ismét a „Salézi Művek” kiadásában. Gyakorlati útmutatásokat ad a világi híveknek arra, hogyan működhetnek közre a pappal karöltve a legnemesebb cél, az emberek megmentésének az érdekében. — Bizonyos értelemben a papság fölé helyezi a szerző a világi apostolokat, amennyiben a papságot az ő oltalmukra bizza. A 72 oldalas kis könyvecske mindenkinek hasznos lelkiolvasmány. Ára 60 fillér.

„NAPRÓL-NAPRA” napló és zsebnaptár egy-egy napi lelki gondolattal az 1942. esztendőre. Salézi Művek Rákospalota.

Kb. 400 lapos kis könyvecske. Hasznosan forgathatják azok is, kiknek hosszabb lelkiolvasmányra nem igen jut idejük. A kis könyvecske segítségével

könnyűvé válik ezenkívül lelkiéletünk naplószerű ellenőrzése. Ára 1.30 P. — Megéri.

P. Pál: KARÁCSONYI KIVÁNSÁGOK Bp. Korda R. T. 1942. 48 l. Ára 60 fillér.

Akik P. Pál könyveiket ismerik, ebben sem fognak csalódní. Elvezetes stílusban megírt, megható karácsonyi történetet mond el a szerző. A kis történet főleg, és nemestőleg hat mindenkire, nemcsak karácsonykor, hanem az év bármely napján.

P. Forró Alpár, O. F. M.

JÉZUS NEVE ÉS A FERENCSEK címen adta ki az Országos Terciárius Központ P. Jagicza Juvenál, O. F. M. terciárius propaganda-írását. Ezekben az írásokban hónapról-hónapra a ferences eszme egy-egy értékeivel ismerkedünk meg. A tervek szerint sorra kerül a ferencesek jelentősége szociális, kulturális, vallási téren, a szenvedő Krisztus, a Boldogságos Szűzanya, az Oltáriszentség, Jézus Szíve tiszteletének terjesztésében, s a nagy jellemek alakításában. Az első füzet Jézus nevének tiszteletéről tájékoztat, s alkalmasan kapcsolódik bele az Actio Catholica kármokodás ellen indított mozgalmába. Ára 10 fillér.

KULTUSZFÜZETEINK sorában jelenik meg a napokban Árpádházi Boldog Margit füzetkeje. A szent királyleány csodás életét dolgozza fel életrajzi bevezetőjében s a szentkilen-ced elmékedéseiben, jelentőségét emeli ki imádságaiban és szent énekeiben. Minden magyar leány kezébe juttassuk el a csinosan kiállított imafüzetet. A felnőttek pedig tanuljanak meg belőle

imádkozni a magyar ifjúság testi-lelki tisztaságáért és az áldozatos hazaszeretet kedveleméért! Ára 20 fillér.

DR. MONOSTORY ELEKNÉ 40 fősleges keresztúti ájtatosságot írt **AZ ÉN IGÁM** c. s a Magyar Barát kiadásában megjelent legújabb művében. Nagybőjt a keresztút titkához vezet minden hívőt, az élet pedig állandóan rakogatja valunkra a maga válogatott keresztjeit. Hogy könnyebben fogadjuk a kezéből szenvedéseinket, írta meg a kiváló szerző, a Magyar Barát áldozatos munkatársa ezt a könyvet. Szerezték meg. Testvérek, s hívjátok fel mások figyelmét is erre az imakönyvre. Ára 2.50 P.

A MAGYAR BARÁT több testvérünkhöz megérve érkezett. Legyen mentességünk, hogy az egyik postatakarékpénztári csekkborítékunk elveszett, s így, amíg a postatakarékpénztár újra ki nem másolta a befizetőt nevet és a küldött összeget, addig várakoznunk kellett. Továbbá a posta csak a nevet és az összeget olvashatja le a nála maradt szelvényről, a magánközleményeket a mi szelvényünk közölte volna, de elveszeit. Elnézésüket kérjük testvéreinknek!

CIMVÁLTOZÁSNA mind az új, mind a régi címet jelezzék Kedves Olvasóink. Sok egyforma nevű testvérünk van, továbbá így végezhetünk pontos munkát.

AZ ELŐFIZETÉS LEJÁRTÁT sikerül megoldanunk a következő számtól kezdve. A Magyar Barát borítólapján a címzés mellett közöljük az előfizetés lejártának idejét s a mellékelt csekklap hivatkozási számát. Figyeljük meg a hivatkozási számot s jegyezzük fel a csekklap megfelelő rovatába. Ezzel sikerül kiküszöbölnünk a névazonosság-ból eredő hibákat.

A MEGRENDELÉSKOR ne küldjük előre a pénzt. Sokszor nem tudjuk megkírdeni a kért dolgot, mert kifogyott. Minden küldeményhez mi csatolunk jegyzéket és hivatkozási számmal ellátott befizetési csekklapot.

A FERENCES MISENAPTÁRRAL slatúnk azok segítségére, akik az Egyház

liturgiájának mélységeiben veszik fel a kapcsolatot Istennel és a szentekkel. **P. KOLLÁR KÁZMER, O. F. M.** gyakorlati összeállításra ez a füzet. A **Ferences Misszálé** megrendelőinek ingyen és díjmentesen küldjük meg, csak az a kérésünk, hogy a Misszálé tulajdonosai maguk írjanak egy levelezőlapra vagy a Magyar Barát jelen számához mellékelt megrendelőlap megfelelő szövegének aláírásával.

A FÁJDALMAS SZENT SZÚZ ünnepeire kilenceddel készüljünk! Imafüzete megjelent. A szenvedő ember vizsgálása és erősítése minden sora és imádsága. A Fájdalmas Szűzről szóló összes ismert énekeket megtalálod benne.

JÉZUS SZÍVE kultuszfüzete iránt sokan érdeklődtek már. Csak a jövő hónap végén vagy május elején tudjuk megjelentetni.

PADUAI SZENT ANTAL füzetkejének küldésében kissé zavarban voltunk, mert újabb terjesztőink csaknem szétkapták a tartalmilag gazdag és színvonalas kiadványt. Negyedik kiadása külsejében izléses alakban lép meg testvéreinket.

A LELKI ÉLET FERENCES MESTEREI megvannak rendiköztség könyvtárában? Azonnal szerezd meg mind a hat kötetet!

KEDVES TERJESZTŐINKNEK ezúton is megköszönjük buzgalmukat. Szerzetesatyák és testvérek, szerzetesnővérek és világiak szának és százan apostolkodnak a ferences sajtó érdekében. Szent Ferenc Atyánk áldása legyen jutalmuk! Név szerint is megemlítjük apostolaink közül: **F. M. Szege**d, Iskolánővérek **Topolya**, Iskolánővérek **Kula**, **Annunciata Nővérek Szombathely**, **D. S. Csikszere**da, **B. J. Belpátfalva**. — Kultuszfüzeteink terén pedig: **Irgalmas Nővérek Alsószemerád**, **O. J. Szete**, **L. J.-né Nagymácséd**, öv. **Kanyó Gergelyné Órhalom**, **P. I. Csikapátfalva**, **B. S.-né Dejtár**, **T. M. Makó**, **N. F.-né Dávod**.

†
HALOTTAINK:

Havas Ferenc, Kapisztrán,
bárkányi plébános. Bpest.

Király Imre,
Pásztó.

Nyugodjanak békében!

Azokért az elhunyt előfizetőinkért, akiknek elküldéséről értesülünk, egy-egy szentmisét mondatunk. Ezenkívül minden hónapban egy szentmisét mondatunk összes elhunyt előfizetőinkért és előfizetőink elhunyt hozzátartozóiért!

Rendi jelvényt, kordát, skapulárét, érnecskét, imakönyveket és egyéb kegytárgyakat rendeljünk a

KATOLIKUS KULTÚRHÁZ
kegytárgy- és papírkereskedésében

GYÖNGYÖS
Pap Melkizedek-u. 22.

Terciárius cikkek és kegyzerek bő választékban a

szent Antal Bazárban

PÉCS, Ferenciek-utca 35/2.
Rendi jelvények, kordák, vállruhák, érnecskék, imakönyvek. Terciárius Vésérkönyv és a Ferences Misszálé lerakata.

Kapisztrán-Nyomda, Vác.

Összegyűlt íróasztalán a munka?

Sok az írni valója?

Könnyítse munkáját és vegyen modern hordozható vagy irodai írógépet!

Előnyös feltételekkel!

Megbízható cég!

Kérjen árcsajánlatot!

Vajda Zoltán József
írógép és számológép kereskedő cégtől
KISPEST, Klapka-utca 3/a.

Új telefonszámom: 142—103.

Használt gépét magas áron caerélem be!

Felelős művezető: Farkas Károly